

Nr. 14 (254)

Anul IX
9 aprilie 1960

Tinără
Indoneziană

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

LA A 15-a ANIVERSARE A ELIBERĂRII UNGARIEI

Prezidiul adunării festive din Capitală organizate cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a eliberării Ungariei de sub jugul fascist (dreapta sus).

În dimineața zilei de 4 aprilie a. c. ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al R. P. Ungare la București, Béla Némety, însoțit de membrii ambasadei, a depus coroane de flori la Monumentul Eroilor Patriei și la Monumentul Eroilor Sovietici. (În fotografia din dreapta jos: solemnitatea depunerii de coroane la Monumentul Eroilor Sovietici).

LA BUDAPESTA, la cimitirul Rákosliget, unde sînt înhumați ostașii romîni care și-au dat viața alături de ostașii sovietici în luptele pentru eliberarea Ungariei de sub jugul fascist, a avut loc, la 2 aprilie, solemnitatea comemorării eroilor romîni.

Au fost depuse coroane de flori din partea Consiliului Prezidențial al R. P. Ungare, guvernului R. P. Ungare, ambasadei R. P. Romîne la Budapesta, din partea corpului diplomatic acreditat la Budapesta, precum și din partea a diferite departamente și organizații obștești (stînga jos).

O imagine din Indonezia

Tinere fete la un festival tradițional

TABLOURI INDONEZIENE

— note de călătorie —

de Ralph PARKER, ziarist englez

În palatul ce aparținuse cindva generalului-gubernator al Indiilor Olandeze, astăzi reședința președintelui Republicii Indonezia, ni s-au arătat două tablouri. Unul dintre ele, o lucrare a pictorului Sudjono, înfățișa un grup de țărani vlăguți, slabi, dar cu figuri hotărâte și energice, transportând alimente spre front, pentru a le preda detașamentelor de partizani, care luptau împotriva ocupanților în acele zile de neuitat ale lui august 1945, cind poporul indonezian a proclamat independența patriei sale. Al doilea tablou — exemplul grăitor al noii școli de pictură ce se dezvoltă pe insula Bali — înfățișa un sat pașnic din Indonezia de astăzi.

— Două pagini ale istoriei noastre noi — remarcă profesorul indonezian Prjono, laureat al Premiului Internațional Lenin „Pentru întărirea păcii între popoare”, care ne însoțea. De fapt, a doua pagină abia începe să fie scrisă.

La Djakarta, avusesem prilejul să stăm de vorbă cu câțiva olandezi, care pretindeau cu cinism că Indonezia ar fi, chipurile, incapabilă să-și mențină independența. După aceeași clasică teorie colonialistă, alții se arătau „ingrijorați” de „suprapopulația” Indoneziei și de pericolul foametei, deși în această țară ogoarele își oferă din abundență roadele, iar adâncul pământului ascunde bogății fabuloase.

În Djakarta, vigoarea și dragostea de viață a locuitorilor te întâmpină încă din zorii zilei. Multimea mișună pe străzi, de-a lungul trotuarelor gonesc sute de cicliști, elevi cu fețele vesele, înviorate parcă de răcoarea dimineții. Își grăbesc pașii spre școli. În magazinele și piețele orașului, munți de nucă de cocos, fructe, zarzavaturi sau pește proaspăt, pescuit în apele de safir ale oceanului, își așteaptă cumpărătorii. Negustorii ambulanti, cu pielea arsă de soare, purtând cobilite de bambus pe umăr, oferă trecătorilor mărfuri dintre cele mai variate. Fiecare își are propriul său mod de a face reclamă: un refren melodios dintr-un cîntec, un cuvînt din jargonul străzii, zgomotul produs prin lovirea unor bețe de bambus, sunetul sonor de gong sau clinchetul subțirel al unui clopotel de argint. Toate acestea se contopesc și formează laolaltă acel zumzet puternic, neîntrerupt, al vieții de fiecare zi a Djakartei. Acesta este, de altfel, specificul orașelor indoneziene.

Printre studenții din Surabaya

După o călătorie de paisprezece ore cu trenul de-a lungul insulei Iava, iată-ne în Surabaya, cel mai mare centru industrial și cel mai însuflețit port al Indoneziei.

Natura a înzestrat Iava, ca și întreaga Indonezie, cu tot felul de bogății, în stare să asigure bunăstarea și fericirea omului. Dar secolele de înrobire colonială au transformat aceste izvoare în izvoare de înăvuiere pentru asupritori, sărăcind poporul.

Pînă nu demult, Surabaya simboliza parcă întregul sistem colonial: centrul orașului, cu clădiri mari,

Pitorescul neasemuit al insulei Bali nu se dezmințe nici în această fotografie.

În cursul recente sale vizite în Indonezia, N. S. Hrușciov a fost întâmpinat cu căldură de populația acestei țări. În fotografie: N. S. Hrușciov salută pe locuitorii din Denpasar (insula Bali).

din beton armat, de construcție modernă, locuit de stăpîni coloniali, era înconjurat de așezările mizere ale populației indigene.

Surabaya de astăzi trăiește o altă viață. În câteva dintre clădirile moderne rezervate altădată olandezilor, funcționează noua universitate națională.

Printre studenții universității sînt mulți tineri care au făcut parte din detașamentele partizanilor, înfrîngîndu-i și dezarmîndu-i pe cotropitorii japonezi. Apoi tinerii luptători s-au înrolat în armata republicană a Indoneziei, pentru a-și apăra patria împotriva colonialiștilor.

Am fost invitați într-o locuință studentească — un bungalow împrejmuit de o curte largă. Am vizitat odăile spațioase, în care locuiesc și învață studenții. O mare terasă le servește drept loc de odihnă în aer liber.

Saleh, student de douăzeci și cinci de ani, originar din insula Madura, ne povestește cum a luptat în Armata de Eliberare, iar profesorul de matematică Abdurahman ne vorbește despre viitorul patriei.

— Noi avem — spune el — destul oameni capabili să lumineze poporul. Și în special asupra noastră, a intelectualilor, apasă o mare răspundere. Aș putea, de pildă, să mă mulțumesc chiar numai cu redactarea unui manual de matematică. Dar eu vreau să-mi slujesc poporul nu numai pe această cale. Consider că intelectualitatea trebuie să fie permanent activă pe frontul luptei pentru coexistența pașnică a popoarelor.

În suburbia „Casele fericite”

Mergeam de un ceas pe străduțele înguste de la periferia orașului Surabaya, printre căsuțele ușoare, construite din fibre de palmier. Noaptea tropicală învăluise dintr-o dată pămîntul. Locuitorii suburbiei se întorceau de la muncă.

În întunericul ce ne împresurase, ni se întindeau cu prietenie zeci de mîini. Strîngerile lor calde păreau că ne urează: „Fiți bineveniți, cetățeni sosiți de departe pentru a cunoaște viața noastră!”

Unul dintre locuitorii suburbiei, Bungredju, fost comandant de partizani, ne conduse la el acasă și începu să ne povestească:

— În anul 1945, japonezii au dezarmat, în împrejurimile orașului Surabaya, un grup de patrioți indonezieni ce luptau pentru libertate. Cea mai mare parte dintre ei erau țărani, dar nici unuia nu i-a trecut măcar prin mînt, după ce au fost eliberați, să se întoarcă în satul de unde venise. Ei atrăgea pe toți Surabaya, cu fabricile ei și puternica solidaritate a muncitorilor de aici. S-au făcut locuințe. Astfel s-a format treptat cartierul „Casele fericite”, în care s-a încetățenit temeinic spiritul colectivității, al ajutorului reciproc. Există aici centre medicale, magazine, școli pentru lichidarea analfabetismului etc.

În camera intră o femeie bătrînă, care îmi întinse în tăcere o mîna subțire și uscată.

— E Amihaga. Lucrează în fabrică — se auziră voci în jurul meu.

— Cum o duci, Amihaga? — o întrebai.

— Toată viața mea am fost săracă — răspun ea, schițînd un zîmbet amar. Dar iată că a venit ziua în care mă pot bucura pentru că am ce mîni și ce îmbrăca. Dar întrebați-o mai bine pe nepoata mea.

Toți își îndreptară privirile spre femeia tînără — lingă ea.

— Colonialiștii nu se vor mai întoarce! — spunea aceasta cu vocea vibrînd de patimă. Asta înseamnă că viața noastră se va îmbunătăți meru. Iată, mi-am și găsit fericirea. Mi-am trimis copilul școală... Numele lui e Suriati (lumină inimii mele).

În munții din Iava răsăriteană

Ne îndreptăm cu mașina spre sud de Surabaya. Munți vulcanici ne împrejmuiesc cu masivele lor impunătoare. După ce părăsim străduțele întortocheate ale periferiei orașului, cu căsuțele aruncate la întimplare, drumul se eliberează de tot ce estă citadin. Prin fața ochilor încep să se perinde cîmpuri întinse, vaste plantații, iar în dreapta și în stînga lor, masive acoperite cu covorul unei vegetații bogate. Zărim un grup de dansatori-ambulanti; urmați de un cîrd gălăgios de copii. Țărani, ce car saci cu orez pe cap, privesc îndelung după mașină.

După ce străbătem regiunea Malang, briul munte se strînge din ce în ce mai mult în jurul nostru. Din senin se dezlănțuie o ploaie puternică, tropicală.

Ne oprim lingă o casuță de țară. Pe terasă, un bătrîn alege boabe de cafea. Pătrundem într-o încăperă în care se află doar o masă și câteva tabureți rudimentar lucrate.

Ne întâmpină Muhamed Taib, un bărbat de vreo treizeci de ani, puternic și frumos, cu un nas mic acvilin, frunte înaltă și mustăți răsucite. Privirea îi arde ca jarul.

La început, discuția lincezește, dar gheața se topește cu repeziune. În curînd camera se umple de oameni. Taib și prietenul său, Tekno, ne povestesc cum cei aproape patruzeci de mii de țărani din districtul acela și-au împărțit între ei pămînturile care aparținuseră înainte plantatorului olandez Monte Districtul numără 27 de sate.

— Am scotocit că e dreptul nostru, să ne luăm înapoi pămîntul pe care am trudit dintotdeauna — mărturisii Taib.

— O duceți mai bine acum, decît înainte? — îi întrebăm noi.

— Mai bine! Mult mai bine! Fiecare are pămînt. Cum să nu ne fie mai bine?! — se aud răspunsuri categorice din toate părțile.

Cîteva femei ne aduseră cești cu cafea aburîndă.

— Serviiți — spuse Taib. Cafeaua e culesă din arbuștii noștri și poate că, de aceea, o să vi se pară mai gustoasă.

Cînd am părăsit satul, mi-au apărut viu în mînt cele două tablouri, cu valoare simbolică, pe care le văzusem la reședința președintelui Sukarno.

Lupta a înscris urme adînci pe chipurile multor oameni din această minunată țară — semne ale suferințelor din anii de robie colonială și ale jertfelor pentru primele izbînzii. Dar am văzut întipărită pe fețele indonezienilor expresia fermității și dirzeniei omului decise să nu renunțe la drepturile cîștigate la libertatea și independența patriei sale, care s'consolidează mulțumită politicii pașnice a guvernului indonezian și sprijinului primit din partea tutorețrilor iubitoare de pace și libertate.

INDONEZIA

Așa cum am cunoscut-o

de N. LUPU

3.000 de insule, 1.904.000 km p, 90.000.000 oameni. Desigur că multor cititori le va suficientă reamintirea acestor cifre, pentru a da seama imediat că este vorba de Indonezia.

Dar pentru mult mai mulți, un singur cuvânt — *Bandung* — ar fi suficient. Explicația este simplă.

Lupta poporului indonezian pentru libertate și făurirea unei vieți noi a constituit acel mijloc de comunicație care a înfrînt stăruințele și a apropiat Indonezia de inima cărui om care iubește libertatea. Djakarta, Bandung, Bogor. Nume care au făcut ocolul mării, vestind că poporul indonezian s-a ridicat la înălțime, că la 17 august 1945 și-a luat arta în mîinile sale, că la 18 aprilie 1955 a schis larg porțile țării solilor popoarelor sale și Africii, că fiecare an aduce Indoneziei o victorie pe calea pe care și-a ales-o.

Oamenii au vrut să afle cât mai mult despre această țară luptătoare. Și atunci Bandung, Jakarta și alte orașe au devenit nu numai urticele din arhipelagul celor 3.000 de insule, ci poziții de luptă în apărarea patrimoniului național și progresului.

În anii aceștia, mulți prieteni indonezieni au poposit pe meleagurile noastre, tot așa cum mulți romîni au fost primiți ca oaspeți pe pămîntul indonezian. Și aceasta pentru că s-au dezvoltat relații culturale și economice între țările noastre, pentru că lupta în vederea păririi păcii și colaborării între popoare a făcut necesar contactul prietenesc, schimbul de vederi și, mai ales, cunoașterea reciprocă în toate aspectele.

Așa se face că într-o seară, la Djakarta, în timpul unei conversații purtate în romînește, un trecător ne-a adresat cuvintele:

— București! Pace!... Prietenie!...

El vizitase Bucureștiul și luase cu el, la locașul din țara noastră, aceste cuvinte. Eu ne-am lăsat în seara aceea pînă nu l-am vădat să cînte în romînește: „Pe lângă plopii răi soț”, întrucît el spunea că i-au plăcut foarte mult romanțele noastre. Întîmplarea a făcut ca tocmai această romanță a înstrăinării să fie folosită atunci drept instrument de apropiere.

Dar și noi am plecat de acolo cu o serie de impresii indoneziene. De pildă, în Indonezia, este focul luptei pentru independență națională,

s-au creat relații noi între luptători, manifestate, între altele, în aceea că ei își spuneau unii altora „bung” (frate). Astăzi președintele Indoneziei, Sukarno, este pentru toți „bung Karno”, adică „fratele Karno”. Și nouă ni s-a spus „bung”.

Iar cei care l-au însoțit pe Nikita Sergheevici Hrușciov în recenta sa călătorie prin Indonezia au putut auzi cum cei doi conducători își spuneau unul altuia „bung!” Frații în lupta pentru pace și progres.

Astfel dispar distanțele dintre țări și oameni.

Cînd am fost în Indonezia, în urmă cu cîteva ani, acest proces al dispariției distanțelor era abia la început. Colonialiștii olandezi dețineau încă poziții puternice în economică, iar în viața politică, partidul reacționar Mașumi și bandele sale înarmate periclitau serios stabilitatea țării și dezvoltarea ei democratică. Imperialiștii căutau să profite de această situație pentru a răsturna guvernul indonezian și a organiza readucerea Indoneziei în jugul colonial. Dar pe măsura dezvoltării și consolidării forțelor populare interne, aceste planuri au fost dejucate. Pozițiile colonialiștilor olandezi au fost serios zdruncinate, rebeliunea organizată de o clică de trădători ai Indoneziei a fost lichidată, iar cu sprijinul popular s-au luat noi măsuri pentru dezvoltarea independentă a economiei.

Indonezia a primit din partea țărilor socialiste un sprijin ferm și frățesc, care a ajutat-o în lupta sa anticolonialistă. Uniunea Sovietică nu s-a mulțumit numai să acorde sprijin moral și politic. Ajutoare economice avantajoase au venit să întărească lupta poporului indonezian pentru o viață nouă.

Împreună cu alte țări independente ale Asiei, împreună cu țările socialiste din Asia și Europa, Indonezia face parte astăzi din zona păcii.

Cînd am vizitat Indonezia, această noțiune nu exista încă. Nici astăzi călătorul care se îndreaptă spre Indonezia nu va găsi înscrisă pe vreo hartă „zona păcii”. Dar ea există, este o realitate politică vie, care topește distanțele și întărește în același timp capacitatea popoarelor înfrățite de idealurile păcii de a ridică o stavilă în calea agresorilor.

Poporul indonezian este un luptător hotărît pentru cauza păcii. În fotografie: aspect de la o adunare a partizanilor păcii din Indonezia.

BUN SOSIT

În cadrul unei călătorii de două luni într-o serie de țări din Asia, Europa, Africa și America Latină, președintele și primul ministru al Republicii Indonezia, Sukarno, va vizita și țara noastră.

Poporul nostru urează înaltului sol al poporului indonezian, de care-l leagă o sinceră prietenie, tradiționalul „BUN SOSIT”!

În pagina 4: reportajul „Tablouri indoneziene”, de ziaristul englez Ralph Parker

Tragoste de muncă și de viață liberă se poate citi pe chipul acestui tânăr agricultor din Iava de vest.

La etajul nouă, primăvara e parcă mai aproape. Constructorii au at ce dinții binețe soarelui de primăvară. „Jos pufoaicele!” — a pocnit el. Și zidarul Ena Marin l s-a supus, grăbindu-se să termine, npreună cu tovarășii săi, terasa blocului care va rotunji în curînd Piața Mihail Eminescu.

VINE, VINE PRIMĂVARA!

Fotoreportaj de Sanda FAUR-DIMA (text)
și Elena GHERA (fotografii)

larga joacă vesele razele soarelui. S-a oprit o clipă, și-a privit în oglinda lor chipul, s-a uitat curioasă prin încăperile noi („frumoasă treabă!”) și apoi, zîmbind, a pornit grăbită mai departe: aici nu mai avea ce face. Repede, în parcuri: acolo era multă treabă! Dar, ce să vezi! Și prin aceste părți omul muncitor nu o așteptase cu mîna în sin: ca să le pregătească — ei și a lor săi — o surpriză, el crescuse peste iarnă, la căldura binevoitoare a serelor, mii, sute de mii de flori; și acum împinzise parcurile cu begonii și panselle, cu cane și gura-leului. Ba a mai permis florilor să invadeze și vitrinele magazinelor, de astă dată instalate pe luciul mătăsii sau pe țesătura pînzeturilor. Amuzată, Primăvara a pornit-o în zbor mai departe, spre ogoarele cu miros de pămînt reavăn. Oh, dar de nu ar fi fost atentă, mineca ei de voal străveziu ar fi fost toată sffșiată: cît pe-aci să se agațe de aripa unui avion mic și rapid care, luîndu-i-o înainte, se grăbea să împrăștie pe cîmpuri binefăcătoarea pulbere a îngrășămintelor. Obosită, dar nu lipsită de voie bună, Primăvara se instalează comod în carlingă și privi de acolo

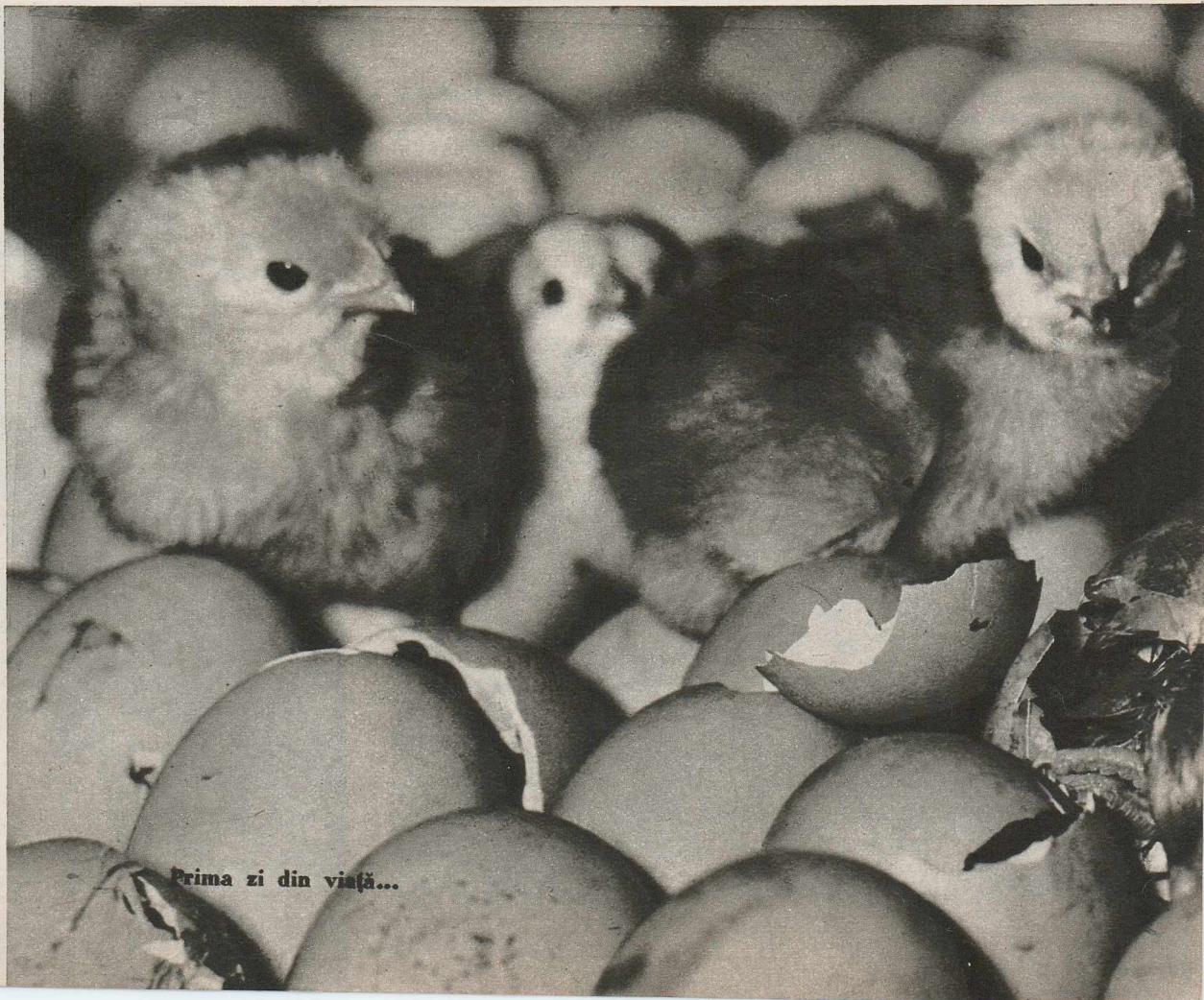
mersul harnic al tractoarelor ce întorceau brazda pe nesfîrșitele pămînturi ale colectivelor. De aici, de sus, se vedea ca în palmă furnicarul de oameni ce umpluse ogoarele: de cum se zvîntase pămîntul, colectiviițiți porniseră să-l are și să-l semene cu sîrg și migală. Părea că toată țara e prinsă în asaltul acesta dat pentru ca din carnea pămîntului să poată răsări, în vară, piinea albă și gustoasă. Primăvara se simți și ea cuprinsă de freamătul acestei munci trepidante și se grăbi să dea binețe celor ce munceau jos, pe cîmpuri.

E drept că și-a încrețit o dată, cam nemulțumită, fruntea, văzînd că pe alocuri mașinile mai hibernau, netulburate. Dar zumzetul de bondar răgușit al altor nenumărate tractoare, mișcarea vie a oamenilor care făceau să se înalțe casele, să crească fabricile, să rodească pămîntul o umplură de o bucurie caldă. „Bun sosit, Primăvară 1960!” — îi strigau cu toții. „Bun venit printre noi! Te primim nu cu brațele deschise — căci le avem prinse în muncă, iar munca noastră ți-e dragă și ție — te primim cu inima deschisă și cu urări de pace pe buze, Primăvară a lui 1960!”

...**P**rin urmare, iat-o că vine! Conform tradiției, și-a trimis — drept mesageri — mieii, să zburde prin cîmpii, a umplut coșurile florăreselor cu ghiocci și violete, iar parcurile cu perechi de îndrăgostiți. După cît e de supusă pozelor din cărțile de citire, fantezia noastră și-o poate — sau nu — inchipui sub forma „fecioarei înveșmîntate în văluri, cu coroană de flori în pletele-i lungi, răspîndind în jur proaspete adieri”.

Dar, oricum ne-am inchipui-o, dumneaei, primăvara, sosește. Și nu-și dezmințe nici anul acesta farmecele milenare, făcînd zarzării să dea în floare albă, furnicile să iasă în șir lung la plimbare, trecătorii să-și zvîrle de pe umeri hainele groase, iar termometrul să constate febra crescută a atmosferei.

Pînă aici, toate bune și vechi. Numai că Primăvara 1960 a aflat de la surorile-i mai vîrstnice că, poposind pe aici, pe la noi, va trebui să fie atentă: nu e de fel sigur că harta de anul trecut mai corespunde! Pășind precaută pe urmele unei ierni cumsecade, Primăvara 1960 a înțeles curînd, ea însăși, utilitatea acestor recomandări. Avea, de pildă, în plan, sarcina de a înverzi și colora cu flori nu știu cîte grădinițe născute, mai anii trecuți, pe maidane sau pe molozul unor case distruse de război. Inutilă misiune: în locul lor au răsărit mari blocuri de locuințe, în ale căror ferestre

Prima zi din viață...

La G. A. S. Bragadiru, însămînțările de primăvară sînt în toi.

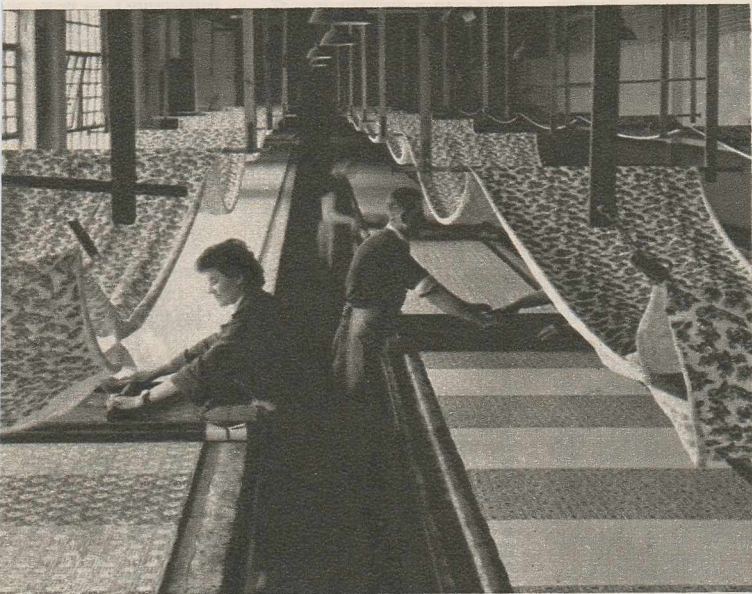
Pe maidanul lui Bacchus (strașnică fantezie a dovedit edilul de odinioară al Ferentarilor!) a răsărit în vara trecută o școală nouă. 2.200 de elevi — copii ai oamenilor muncii din cartier — învață în sălile luminoase ale Școlii medii nr. 27. Am fost poftiți să revenim aici la vară, pentru a vedea grădina, lotul experimental și complexul sportiv, pe care elevii au început să le amenajeze de pe acum.

Vitrine noi și... o întâlnire plăcută: laboranta Gherge Georgeta prepară, la fabrica „Macul Roșu”, parfumuri și apă de colonie; Florica Diaconu, gestionară la magazinul „București”, le vinde. Primăvara le-a făcut să se întâlnească.

Se pregătește, în serele de la Grozăvești ale Întreprinderii horticole „1 Mai”, invazia parcurilor. O „armată” de 150.000 de begonii, 75.000 de petunii, 15.000 de cana a pornit, numai din aceste sere, spre parcurile Capitalei.

NOUȚĂȚI de PRIMĂVARĂ

Ministerul Industriei Bunurilor de Consum pune, în această primăvară, la dispoziția consumatorilor:

- 160 modele noi de tricotațe.
- 350 modele noi de încălțăminte, printre care și încălțăminte de cauciuc pentru plajă.
- 120 modele noi de confecții (taioara, rochii, bluze).
- 15.000 perechi încălțăminte de lac pentru copii, peste plan.
- Zece de mil de poșete, sacoșe multicolore din material plastic, baticuri de mătase naturală și bumbac.
- 100.000 batiste din mătase naturală.
- 10.000 metri țesături din fire fine de bumbac.

FLORI pentru BUCUREȘTI

În frumoasa noastră Capitală vor fi plantate în această primăvară:

- 7.500.000 din cele mai diferite flori.
 - 75.000 de arbori și arbuști.
 - Peste 150.000 de trandafiri.
 - 2 kilometri de gard viu.
- Se vor crea de asemenea:
- Un parc de zece hectare pe Șoseaua Nordului.
 - Un alt parc, de 2,5 hectare, în centrul orașului.
 - Spații verzi pe lângă cvartalele de locuințe noi.
 - La balcoanele blocurilor de pe arterele principale se vor planta, în jardiniere, flori care vor fi distribuite fără plată cetățenilor.
 - Se vor planta de asemenea plante agățătoare, pentru a acoperi calcanele blocurilor.

MAGAZINE NOI

Sînt în ultim finisaj un număr important de magazine, dintre care unele vor intra în funcțiune chiar în aceste zile:

- Un mare magazin alimentar general pe strada Brezoianu nr. 60.
- În blocul nou de pe b-dul Bălcescu se va deschide, lângă vechea cofetărie „Scala”, o nouă cofetărie bine asortată.
- La parterul blocului „Garofița” (vizavi de cinematograful „Patria”) se vor deschide cîteva magazine, printre care o farmacie și un centru de difuzare a presei.
- Un restaurant-bar va fi deschis în blocul nou de pe bulevardul 6 Martie nr. 22.
- În blocul din Calea Griviței 152 va fi deschisă o cofetărie mare.

AFLAȚI CĂ...

În săptămînile acestei primăveri vor fi date în folosință:

- Blocul de 42 de apartamente din strada Batiștei nr. 9.
- Cinci vile, însumînd 60 de apartamente, pe strada dr. Staicovici.
- Șapte vile, însumînd 84 de apartamente, în cartierul Floreasca.
- Un bloc, de 28 de apartamente, pe strada Barbu Delavrancea.
- Un alt bloc, de 18 apartamente, pe strada Pompiliu Eliade.
- Lîngă cele două blocuri noi, construite anul trecut pe b-dul 1 Mai, a fost dat în folosință un nou bloc, cu 100 de apartamente.

Pînă să apară în pareuri, florile au răsărit pe mătăsurile fabricii „Ilie Pintilie”. Patruzeci de modele noi vor umple în această primăvară rafturile magazinelor.

Am colindat, într-un amurg, akeile pareului „I.V. Stalin” și... surpriză: băncile goale. Primăvară fără îndrăgostiți? Nicidecum! Lurcrurile ne-au fost lămurite de afișul de la intrarea în parc și... de curajul acestei tinere perechi, care a găsit soluția de a sta, fără primejdie, pe o bancă.

Amintiri despre LENIN

Cu ochii fotografului...

de M. NAPPELBAUM

Nu-l văzusem niciodată pînă atunci. Mi-l imaginaseam ca pe un erou al revoluției franceze: un bărbat de statură uriașă, îmbrăcat într-o impunătoare tunică militară și legat la gît cu un fular roșu.

Cînd am fost chemat la Smolnii, într-o geroasă zi din ianuarie 1918, ochiul meu de fotograf înregistrează cu uimire și admirație o statură mijlocie, niște umeri largi, un gît puternic susținînd un cap expresiv, cu o minunată frunte înaltă. Și mai presus de toate, un om care te copleșea prin simplitatea lui.

În timp ce-mi pregăteam aparatul, Lenin discuta cu niște muncitori din Minsk veniți în audiență, apoi se așeză la masa de lucru și începu să scrie. Așteptînd momentul prielnic să-l fotografiez, îl priveam cu nesăț chipul: fața deschisă, privirea calmă și plină de viață, jocul neastîmpărat al ochilor, fruntea înaltă și senină, ca a lui Socrate, bărbuța mică și roșcată — iată chipul unui rus cu inimă bună și suflet mare.

Pe vremea aceea încă nu era cunoscută lampa electronică, iar lumina zilei ceoșoase, de ianuarie, nu era prea favorabilă fotografierii. Însă, deodată, ca la comanda unei baghete magice, cerul mohorât al Petrogradului se luminează. Cîteva raze piezișe ale soarelui de iarnă pătrunseră prin ferestre și se așternură chiar pe locul ales de mine. L-am fotografiat de cîteva ori pe Lenin fără a-l întrerupe din lucru.

De atunci am mai avut și alte prilejuri să-l văd pe Lenin. Odată, Vladimir Ilici se afla în mijlocul unui grup de delegați sindicali. Fotografia era greu de făcut, încăperea fiind cam strîmă, iar diferiții fotografi-amatori — care se găseau din belșug la orice prilej — începură să-mi dea „sfaturi” în calitate de „specialiști”. Lenin, observînd impasul în care mă aflam, avu o intervenție salutară:

— Știi ce? Să nu-l deranjăm. Acum ne aflăm sub dictatura fotografului!
În memoria mea, ca și pe peliculă, a mai rămas întipărită o imagine a marelui Lenin. Era în ziua de 5 mai 1920, cînd unitățile militare roșii erau trimise pe front. Sus, pe tribuna înălțată lângă Casa sindicatelor, aplecat peste o balustradă de lemn, Lenin vorbea cu glas tunător, arătînd ameninșător înspre vest, direcția în care se afla inamicul. Iar mînia lui Lenin le-a dat aripi eroicilor luptători pentru triumful cauzei revoluției.

Vladimir Ilici Lenin, la Smolnii. Ianuarie 1918.

Fotografie de M. NAPPELBAUM

„...În locul dumitale aș fi lăcut la fel...”

de V. SULGH

Era în primii ani de după revoluție, cînd țara sovietică se lupta cu joamele. Printre pușinii activiști ai Direcției generale a educației sociale și învățămîntului politehnic (Главошколы) care începură să primească rații de alimente, mă aflam și eu. Masa se servea la cantină: o fiertură fierbinte în care pluteau cîteva coji de carloți degerați. Uneori se dădea și felul doi: două-trei lingurițe de lînte fiartă în apă, fără pic de grăsime. Pîine nu se dădea. Rar dacă vedeai pe cineva venind la masă cu pîine.

Ștîind că mulți fac joame, mi-era rușine să primesc o rație întreagă. De aceea am predat-o secretarei direcției generale, rugînd-o s-o împartă în patru. Spre seară, secretara mi-a cerut aprobarea să împartă rația în cinci, deoarece era absolut necesar să mai fie alimentat încă un tovarăș. Bineînțeles, am fost de acord. Urma deci să primesc zilnic o cincime din rația mea.

Nu știu cum de a ajuns povestea asta la urechile lui Vladimir Ilici. M-a chemat la el și m-a scuturat zăbrăvat.

— Intelectual! Tipic intelectual! — mi-a spus. Puterea Sovietică i-a dat o rație alimentară, iar el o cedează altora! Ha! Ce înseamnă asta? Dacă am avea ce da, am da tuturor. Dar problema e că nu avem ce da. Și noi i-am ales pe acei care trebuie neapărat să fie hrăniți în primul rînd. Acesta-i mersul revoluției. Iar dumneata îl încalei.

Privirea îi era severă, însă un zîmbet abia perceptibil îi mînea pe sub mustața nefunsă de mai multe zile.

Cunosteam foarte bine felul de viață al lui Vladimir Ilici și al Nadejdei Konstantinovna. Nu o dată am surprins-o cînd își cîrpea rochia și adeseori o tachinam spunîndu-i că este o adevărată artistă. Văzusem, de asemenea, pantalonii cîrpiți ai lui Vladimir Ilici și mai cunosteam și următoarea poveste: doctorul îi recomandasă lui Vladimir Ilici să mănînce fiertură de griș,

însă Nadejda Konstantinovna nu avea griș și, în același timp, se jena să ceară. Astfel, indicația medicului fu cît pe-aci să fie nesocotită dacă nu s-ar fi amestecat Stasova. A apărut apoi o hotărîre a C.C. cu privire la supraalimentarea unor tovarășii suferinzi, printre care se afla și Vladimir Ilici. Măi știam, de asemenea, că ori de cîte ori seosea vreun colet pe adresa lui Lenin (și prin aceasta se manifesta dragostea țărănilor muncitori pentru Lenin), el îl trimitea la Casa copilului. Nimic nu-l irita

mai mult decît încercările de a i se crea o situație privilegiată din punct de vedere al alimentării. Întoideaua el curma loc asemenea încercări.

— Intelectual, îi ziceam intelectual! — m-a apărtoțat el, din nou.

M-am uitat la pantalonii lui cîrpiți și i-am spus: — Cunosc și eu un intelectual!...

— Ei lasă, asta e totul atceva — a repliu Vladimir Ilici.

La despărțire, mi strîns mîna și a adăugat: „Totuși, în locul dumitale aș fi făcut la fel...”

OSTAȘUL CHINEZ DIN GARDA PERSONALĂ A LUI LENIN

Ceji ce cunoșteau pasiunea și talentul de poliglot al lui Lenin au rămas totuși uimiți cînd, într-o rece dimineață de la începutul anului 1918, l-au surprins pe Vladimir Ilici saluîndu-i pe soldații din garda sa personală de la Smolnii, cu cuvintele: „NI-HAO, NI-HAO”.

În semn de prietenie, Lenin îi saluta în limba lor maternă pe voluntarii chinezi din Armata Roșie, ce fuseseră repartizați în corpul de gardă de la Smolnii. Comandantul grupei era Hnărul Li Fu-cin. El și tovarășii săi, originari din nord-vestul Chinei, imigraseră în Rusia în 1916, împreună cu familiile lor. Li Fu-cin se înrolase în 1917 în rândurile partizanilor și luptase apoi în Bielorusia, Ucraina, Caucaz și Polonia, fiind rănit de patru ori.

În fiecare zi, de cîte ori venea ori pleca de la Smolnii, Lenin trecea prin fața ostașilor din gardă, iar uneori se oprea să stea de vorbă cu ei. O dată i-a întrebă cum se spune în limba chineză „bună ziua”, „mîncare”, „beau ceai” și și-a notat în carnet cuvintele „ni-hao”, „ci-fan” și „he-cia”. Într-o zi foarte geroasă, cînd apăru Lenin, Li Fu-cin dădu comanda: „Drepti!” Dar

Lenin protestă zîmbind: „Nu-i nevoie. Și, pe deasupra, mai stați și în bătaia vîntului! Hai, duceți-vă înapoi, în hol. Prin perete trece coșul sobei și, în general, e mai cald”. Însă ostașii nu voiau nici în rușul capului să părăsească postul și se supuseră abia după ce Lenin repetă ordinul.

Altă dată, întâlnindu-se cu Li Fu-cin și ceilalți voluntari chinezi, Lenin le-a spus: „Ei, ați început să vă obișnușiți? Stătești mulțumiți de mîncare? Cum o duceți?” „O ducem bine și nici mîncarea nu e rea” — răspunse Li Fu-cin. „Nici nu se poate compara cu viața pe care am avut-o înainte” — adăugă un alt ostaș, anume Van Tzai.

„Da!” — spuse Lenin. În comparație cu trecutul, viața a devenit ceva, ceva mai bună. Dar nu e de ajuns. Abia după ce vom construi statul sovietic, vom trăi și noi omenește...”

Cînd Lenin se mută la Moscova, la Kremlin, fu detașat și Li Fu-cin, în cadrul gărzii sale personale. Însă aci Li Fu-cin nu mai avu prilejul să-l vadă atît de des pe Vladimir Ilici. În octombrie 1919, cînd Lenin lansă lozincă: „Cu toții la luptă împotriva lui Denikin!”, Li Fu-cin plecă și el pe front cu un detașament. Înainte de plecarea ostașilor de la Kremlin, Lenin le vorbi înslăcîrîndu-i la luptă pentru zdrobirea contrarevoluției. A fost pentru ultima oară cînd Li Fu-cin l-a văzut pe Vladimir Ilici în viață.

În 1924, cînd a murit Lenin, Li Fu-cin, care atunci urma cursurile unei școli militare din Moscova, a făcut parte din garda de onoare la catafalcul lui Vladimir Ilici.

Au trecut de atunci aproape patru decenii. Li Fu-cin trăiește astăzi în China populară, a cărei existență o prezisese cu genială clarviziune Lenin. Pînă nu demult, Li Fu-cin a lucrat în regiunea militară Sințzian, în cadrul unităților militare de producție agricolă ale Armatei Populare Chineze de Eliberare. Cu prilejul celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, Li Fu-cin a primit o mulțime de scrisori de felicitare, atît de la compatrioții cîi și de la oamenii sovietici, și a participat la festivitățile de la Moscova, ca membru al delegației oamenilor muncii chinezi.

Li Fu-cin, ieri membru al gărzii personale a lui Lenin, azi membru cetățean al Republicii Populare Chineze.

O PILDĂ DE MODESTIE

Într-o zi Maxim Gorki, stînd de vorbă cu un muncitor din Sormovo, l-a întrebă care este, după părerea lui, trăsătura caracteristică a lui Lenin:

— Simplitatea — răspunse muncitorul. Lenin e simplu ca adevărul.

Relatînd această convorbire a sa, marele scriitor sublinia eroismul lipsit de orice strălucire exterioară, nemărginită grijă a lui Lenin pentru oameni, marea lui modestie.

Iată un exemplu grăitor.

În ziua de 23 mai 1918 Vladimir Ilici trimise următoarea scrisoare:

„Către Vladimir Dmitrievici Bonci-Brucevi

Director al Treburilor Consiliului Comisarilor Poporului

Avînd în vedere neîndeplinirea de către dv. a cererii mele insistente de a mi se arăta pe ce teme mi-a fost majorat salariul începînd din ziua de 1 martie 1918 de la 500 ruble la 800 ruble lunar, și avînd în vedere evidenta nelegalitate a acestei majorări efectuate de către dv. în mod samavolnic, în înțelegere cu secretarul Consiliului, Nikolai Petrovici Gorbunov, ca o directă încălcare a decretului Consiliului Comisarilor Poporului din 23 noiembrie 1917, vă administrez o mustrare severă.

Președintele Consiliului Comisarilor Poporului

V. Ulianov (Lenin)”

PUNTE PESTE OCEAN

de Constanța BRATU

10.000.000 Km p de gheață

greu de spus cum a arătat globul
u în urmă cu miliarde de ani.
este însă că pentru a ajunge la înfa-
ea exterioară actuală, planeta a
stat crincene contorsiuni geologice.
voul dintre apă și uscat s-a dat din
Și după fiecare năpustire de-o
sau alta, geologia a creat, ca un
care se joacă cu plastilină, tot
de forme de relief, care de care mai

te.
la anumite altitudini în sus, călă-
cosmic, desprins de globul teres-
poate că nu ar mai reuși să dis-
clar toate aceste forme ciudate
e fața planetei. Atmosfera din jurul
cea, lăsată în urmă, și miile de
netri parcursi ar estompa, pro-
l, contururile nostimei botine
ce și ale nostalgiciului profil de
aped, inchipuit de Peninsula Scan-
vă. Ceea ce s-ar detașa însă net,
rastind cu uscatul și apa, strălucind
în soare, ar fi calotele polare de
ză. Bunăoară, calota polară de
— apa aceasta tristă, încremenită
gheață eternă, pe o suprafață de
10.000 km pătrați...

ntre școlarul de pe paralelele tro-
le, Oceanul înghețat de Nord
ezintă un fel de mit alb, despre care
țea ce e scris în carte. Dar
ru locuitorii din vecinătatea mai
sau mai puțin directă a bazinului
aceste ghețuri reprezintă o tristă
tate. Influența lor a încremenit
eacuri în tundra pietroasă și stearpă
care parte din suprafața Canadel;
din teritoriul statului Alaska
(A.) este paralizat în regiunea ghe-
lor eterne; 47% din teritoriul
unii Sovietice se află în aceeași
i a înghețului veșnic; în trei
imi din teritoriu se înregistrează
anuarie un ger de -40°, iar 15%
ocupat de tundra nelocuită. Iată
ecinețe arctice directe (ca să nu
vorbitm de influența maselor de aer
asupra ălor țări, mai îndepărtate,
tre care chiar și cele de pe țărmul
rît al Mediteranei).

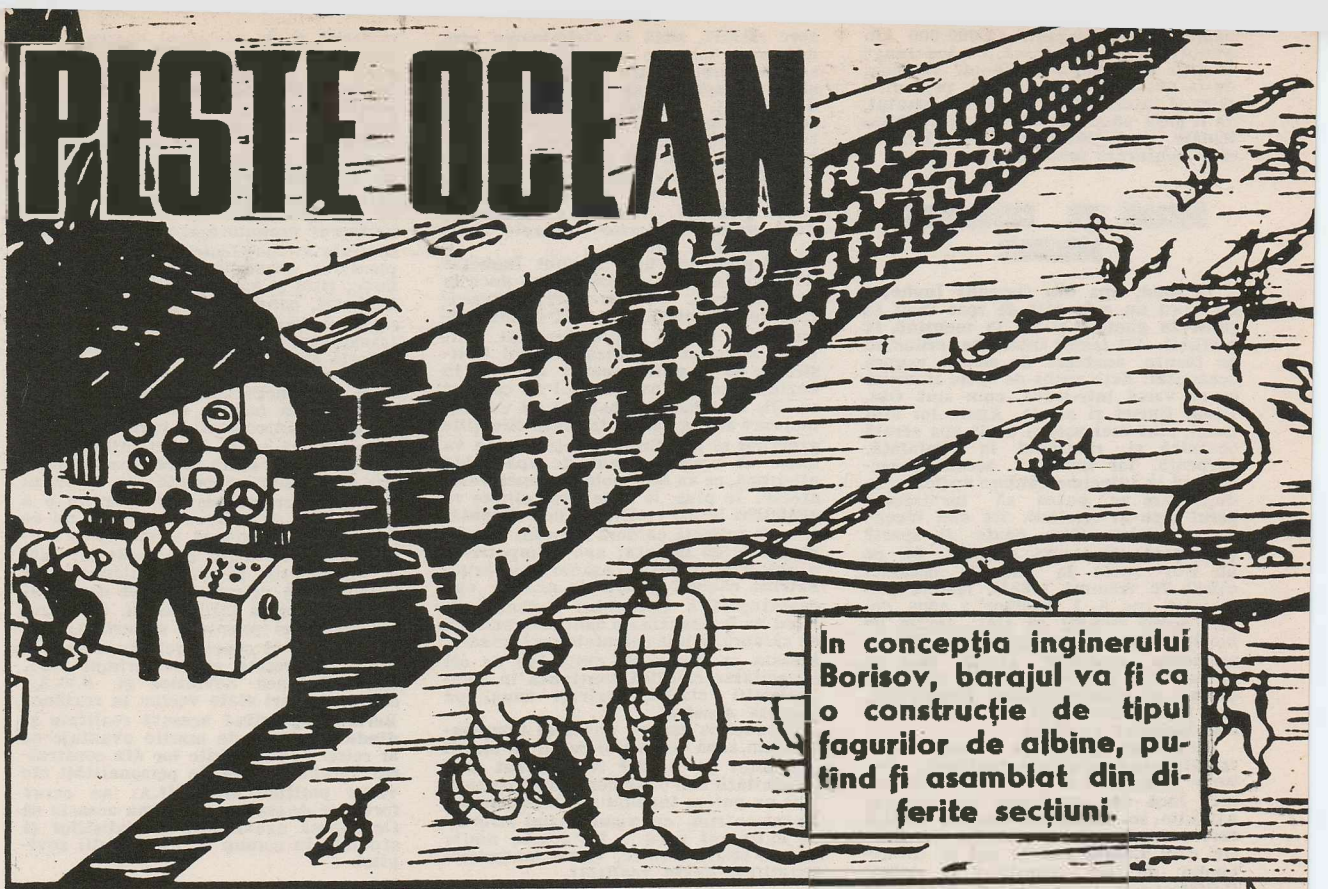
erul năprasnic de zeci de grade sub
este un dușman inexorabil al
li. Vegetația există aici numai cu
ele; or, mușchii și lichenii —
ei mai bun caz — nu pot constitui
eluri de așezare omenească... Și
ici? Resemnare față de viciul
stral al oceanului de gheață din
? În nici un caz nu! Oamenii de
ță sovietici studiază de mulți ani
dema încălzirii artificiale a Arc-
. Și iată că la dosarul „intervenții
nești asupra planetei” s-a adăugat,
demult, un grandios proiect de
mbare a cliimei: proiectul Borisov.

gîndul la frig și la primăvară

ne este autorul acestui îndrăznet
de asalt al Arcticii? Piotr Mihailo-
Borisov este inginer, specializat
nine. La prima vedere nu există
o legătură între o mină sau o sondă

inginerul Piotr Mihailovici Bori-
vo, Laureat al premiului Stalin.

In concepția inginerului
Borisov, barajul va fi ca
o construcție de tipul
fagurilor de albine, pu-
tînd fi asamblat din di-
ferite secțiuni.

de petrol și... gheața arctică. Și, totuși,
viața i-a făcut pe Borisov să descopere
această legătură...

După terminarea Academiei de mine
din Moscova — sînt mai bine de trei-
zeci de ani de atunci — tînarul in-
giner a plecat în Sahalinul de nord.
Trebuia să extragă țitei, dar forajul
și construcția în pămîntul înghețat,
sub gerul năprasnic, au fost o muncă
chinuitoare...

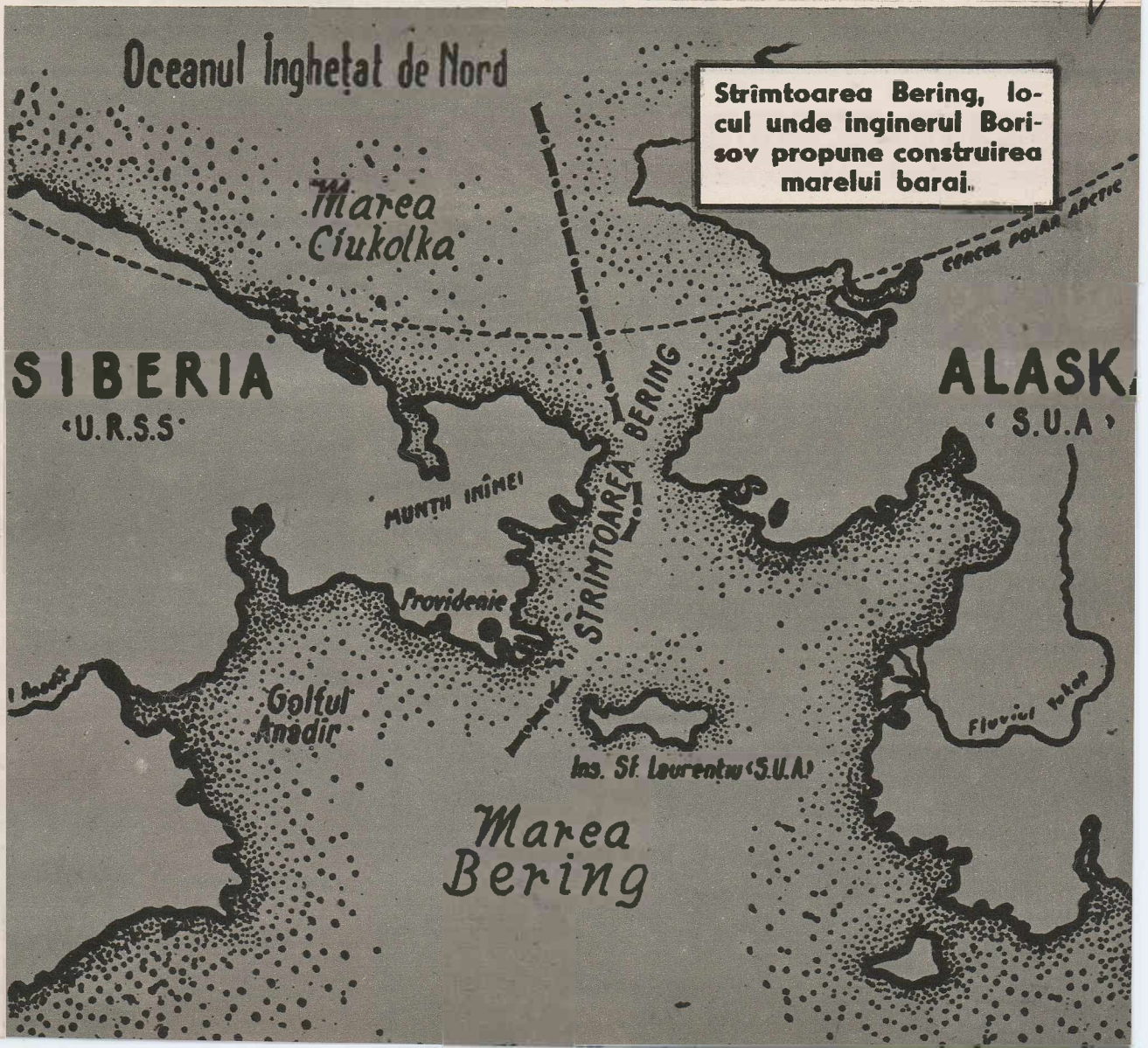
Inginerul a trebuit să dea ptept cu

dușmanul acesta nevăzut, trimis de
Arctica, și pe traseul conductei de
gaze Saratov-Moscova, și în Mongolia,
la construirea unei mari exploatare
petrolifere și a unei rafinării de pe-
trol...

Gîndul la frig și — prin contrast —
gîndul că în alte regiuni în același timp
era primăvară, înfloreau cașii și viș-
nii, nu l-au mai părăsit niciodată.
Și-n mîntea lui a început să mijască
ideea schimbării artificiale a cliimei.

Zeci de ani în șir și-a consacrat timpul
liber studierii acestei probleme. A
devenit, rînd pe rînd și în același
timp, climatolog, oceanograf, paleon-
tolog, cercetător de istorie...

Borisov a ajuns la concluzia că frigul
trebuie combătut prin combaterea ori-
ginii lui. Și originea lui o constituie
ghețurile arctice, Oceanul înghețat
de Nord. Dar te poți război cu un ase-
menea colos? De unde să lei atita

Strimtoarea Bering, lo-
cul unde inginerul Bori-
sov propune construirea
marelui baraj.

căldură ca să topești 13.000.000 km pătrați de gheață groasă, cu îndelungă tradiție și stagi pe planetă? Ei bine, de la natură. Natura însăși, prin dirijarea și intervenția creatoare a omului, va fi pusă să-și corecteze viciile blestemate. Și inginerul Borisov a început să-și contureze proiectul.

Oceanul are... circumstanțe atenuante

În fond, apa din Oceanul Înghețat de Nord nu este atât de rece încât să genereze ghețuri și să le mențină la nesfârșit. Alt factor intervine, aruncând pe făcure ananasa de acuzat asupra oceanului. Este vorba de apele fluviilor ce se varsă într-insul, cum sint Obi, Lena, Enisei și altele. Apele lor sint dulci, sint mai ușoare decît apa sărată oceanică și, rămînînd la suprafață, îngheață. Iar învelișul acesta încercerează la adîncime căldura apelor oceanice, care ar putea să încălzească aerul rece al Arcticii. De aici începe cercul vicios. Cum poate fi spart? Cum poate fi topită gheața? De ce nu s-ar apela la curenții oceanici calzi? Pe vremuri (1881), marele climatolog rus A. I. Voikov a spus despre acești curenți că sint „tevide de încălzire cu apă a globului”. Și un asemenea „calorifer” există doar și în regiunea interesată. Este vorba de caldul și binecuvîntatul Golfstream, care intră din Oceanul Atlantic în Oceanul Înghețat de Nord.

Golfstreamul ajunge într-adevăr în această zonă, dar este ineficace: ghețurile sint parcă imune în fața căldurii lui. Încă din apropiere de Oceanul Atlantic se năpustesc asupra acestui curent cald cițiva curenți reci, printre care Labradorul și cel al Groenlandei de est. Paralizat și slăbit, Golfstreamul trece pe sub stratul de gheață fără să se atingă de el...

Așadar, pentru topirea gheții ar trebui să fie eliberat Golfstreamul; ar trebui să fie neutralizați curenții reci. Sistemul? Ingerul Borisov s-a hotărît:

Baraj în strîmtoarea Bering

Încă din secolul al XVIII-lea, ves-tițele cocții¹⁾ i-au dus pe cutezătorii călători ruși, căutătorii ai drumului

¹⁾ Vase cu fundul plat.

spre răsărit, pînă la strîmtoarea care desparte Asia de America, puțin la sud de cercul polar arctic. În stînga și în dreapta ei se întind două fișii de pămînt, ca două mîini care parcă se caută una pe alta deasupra crește-tului Pacificului. Apa care le des-parte este o suviță de numai 74 km lățime și 50 metri adîncime. Și, totuși, ea va avea un rol foarte important în viața globului. Aici va fi construit, după proiectul Borisov, marele baraj al schimbării cliimei.

Pompînd apa din Oceanul Înghețat de Nord în Pacific, barajul va duce la neutralizarea, la paralizarea curen-ților reci, împiedicîndu-i să se mai năpustesc asupra Golfstreamului. Eli-berat astfel și dinamizat, caldul Golf-stream se va putea scălda în voie în bazinul arctic, înviorîndu-l cu căldura sa. Și, în locul haraburii de curenți reci care aleargă acum în toate direcțiile generînd și menținînd ghețurile, se va naște un singur curent de apă caldă atlantică, ce va topi coloșii banchizelor eterne. În plus, la îndulcirea cliimei va contribui însăși realitatea nou-născută. Gheața reflectă căldura soarelui în pro-porție de 90 la sută; apa, dimpotrivă, o absoarbe frenetic. Așadar, dispărînd bătrîna căciulă polară de gheață, apa descătușată a Oceanului Înghețat de Nord va imaginaia o cantitate enormă de căldură. După calculele preliminare, aceasta ar depăși de circa 150 de ori capacitatea calorică conținută în com-bustibilii clasici, extrăși anual pe planeta noastră.

Prognostic asupra viitoarei tempera-turi din zona oceanului ce nu va mai fi „Înghețat de Nord”? Nu s-a dat încă publicității nici o asemenea dată precisă. Dar ne putem îngădui s-o presupunem. Să întrezărim, cu visul, vișni înflorîți în extremul nord... De foarte multe ori, în zilele noastre, visele fantastico-științifice devin realități.

Un plan minunțios

Barajul Bering (poate că se va chema Poarta vișniilor sau Puntea colaborării?) va fi asamblat pe loc, din elemente pre-fabricate. Pontoanele constitutive în care vor fi montate pompele-elice de navă se vor putea construi în interiorul continentelor, fiind apoi transportate pe apă pînă la locul construcției.

E clar că aceasta nu poate fi prima și ultima problemă. O construcție de asemenea amploare comportă mii și mii de chestiuni legate de necesarul de

material și de necesarul energetic, de organizarea vastului șantier, de trans-port, de cazarea constructorilor etc. Proiectul și deusul inginerului Borisov prevăd toate aceste probleme, dîndu-le soluții pînă la cele mai mici amănunte. Bunăoară, în problema asigurării energetice (va fi necesară o cantitate de energie electrică aproximativ e-gală cu producția a patru hidrocentrale de puterea celei de la Stalingrad), inginerul propune mai multe variante: centrale atomo-electrice plutitoare, ex-ploatarea bogatelor zăcămintे de cărbune, țitei și gaze din jurul Oceanului Înghețat, conducte de gaze venînd din regiunea Verhoiansk sau, pur și simplu, transportul de energie electrică din Siberia și Canada.

Cît vor costa toate lucrările gigan-ticei construcții, inclusiv orașul ce va trebui să ia naștere și toate lucrările aferente? Antecalculul inginerului Bo-risov indică suma de 70 miliarde de ruble. Este o sumă mare, foarte mare, dar ea trebuie raportată la obiectul lucrării. Barajul peste Bering nu e o construcție de interes local; ea nu se referă numai la o țară, numai la un con-tinent, ci la toate continentele; este o intervenție în viața planetei. O remaniere a cliimei sale, în care sint interesate toată țările lumii. Ca atare, rezolvarea ei practică, materială, cere colaborarea și cooperarea între statele direct interesate și, în primul rînd, între Uniunea Sovietică și S.U.A., cele mai mari state vecine în regiunea Bering. Apereînd această realitate și dîndu-și seama de marile avantaje ce ar relesi pentru țările lor din constru-rea barajului, diferite personalități ale vieții politice din S.U.A. au cerut forurilor de stat ca problema aceasta să fie supusă examinării specialiștilor și studiată în comun cu specialiștii sovi-etici.

Să dispară gheața de pe planetă!

Barajul peste strîmtoarea Bering există deocamdată numai pe hîrtie de calc și numai în chip de machetă. Primit cu viu interes, proiectul Borisov este studiat acum, în colaborare, de foarte multe institute de cercetare științifică din Uniunea Sovietică.

Nenumărate probleme ridică această îndrăzneată intervenție!... Învelișul globului constituie un tot unitar și schimbarea esențială a cliimei polare, schimbarea direcției curenților ocea-nici antrenează modificări în clima in-

tregului glob. Ce se va petrece în re-giunile temperate? Cum va fi la Ecuați-Dar la Polul Sud?

Unii specialiști — climatologi în i-joritate — au obiectii asupra trans-nerii în viață a barajului. D. Drogai spune: „Planul lui Borisov e o uțoșă Curenții marini depînd de vînturi, acestea nu pot fi oprite... Dacă ghe-se topește, apa va inunda multe p-țiuni de uscat”. V. Piankov opine-că „este încă prematur să ne ocup-de transformarea cliimei pe terit-întîmte”. Dar foarte mulți alți spec-liști susțin cu entuziasm — cerînd, neînțeleș, prealabile și temeinice c-ctări — proiectul barajului. Astî T. Boncikovskaia spune: „Borisov dreptate; trebuie să ne ocupăm schimbarea cliimei”. N. Bagrov ar-că „pentru realizarea planului e nevoie de studii prealabile al celor n-competenți specialiști” și că în ur-studiului acestora „visul poate dev-realitate”. De asemenea, profesor-dr. în științe tehnice N. Karanlov e-de părere că proiectul trebuie stud-cu foarte multă atenție și grijă. „Du-cum se știe — a spus el — proces-geofizice, care se desfășoară activ-planeta noastră, se află într-un ec-libru dinamic. Orice intervenție ar-ficială în evoluția acestor procese-provoca un lanț de consecințe extri-de importante, care s-ar putea să apa-acolo unde nu ne așteptăm de loc-Cu cît intervenția săvîrșită în mod-ificial, în procesele naturii, este n-importantă, cu atît mai profund-mai multilateral trebuie ea să fie fu-damentată.”

Acum se face acest lucru. Repreze-tanții cei mai competenți din cele n-diverse specialități calculează și de-bat toate amănuntele și toate eventua-tățile posibile și imposibile. Proiect-Borisov se află în studiul specialiștil-de renume mondial de pe amîndoi-continentele.

Și apoi? Cînd ultima, suprema instan-științifică internațională își va avizul favorabil asupra schimbă-climei planetei, se vor putea lua m-surile practice de construcție. Toa-acestea se vor putea realiza însă num-în condițiile unei sincere colaboră-internaționale.

...Fișile de pămînt care se întîn-gi se caută ca două mîini peste strîm-toarea lui Bering vor să fie unite pri-teneste. Omenirea vrea să răpună frig-și gheața de pe planetă. Din partea s-vieticii a pornit o nouă punte a col-borării. Ea poate să devină Puar-vișniilor și a cliimei prielnice vieț-

SUVENIR DIN ASTRAHAN

Există un străvechi o-bicei al turiștilor din toate colțurile lumii: de a aduce cu ei, la întoarcerea acasă, cîte un suvenir care să le amintească de minunatele locuri pe care le-au col-indat. Astfel, rareori ai să întâlnești turist care să treacă prin Moscova fără a lua în geamantanul lui, tmpeștriat de etichetele multicolore ale marilor hoteluri, măcar una din faimasele tichiușe brodate (tiubeteici), fețe de masă cu motive naționale, casete lăcuite sau amuzantele pă-puși de lemn „Matrioșka”.

Un „suvenir” la fel de apreciat se pare că sint și cutiile cu Caviar — delicatasa sovietică nr. 1, cum i se spune peste tot—și al căror conținut are o faimă oarecum... istorică. Pentru această delicatasă, nu de mult distinsă cu „Grand prix”

la expoziția de la Bruxel-es, au luptat odinioară Veneția și Genova. Astăzi, 97% din pro-ducția mondială de icre negre o dă Uniunea Sovie-tică, iar Astrahanul, vi-zitat în ultima vreme de un număr tot mai mare de turiști, este, ca să spunem așa, leagănul acestei de-licatase.

La combinatul de con-serve de pește de aici soseșc zilnic nenumărate șlepuri aducînd cantități uriașe de moruni, nisetri și pă-struși. Peștii, cîntărînd fiecare între 300-400 kg, se mai zbal încă în bazinele cu apă, cînd sint luați în primire la macarale, cîntăriți, transportați pe niște platouri speciale, buzundriți... de icre și expediați apoi în secția unde se prepară o altă delicatasă: batogul.

Toate aceste operații se

fac cu cea mai mare repezițiune. Dar, mai ales, prelucrarea icrelor nu po-ate fi întîrziată. În mai puțin de-o oră, calde încă, ele au fost curățate de pielușe, trecute prin siță, sărate și sortate în borcane, așteptînd să fie degustate de specialiști.

Recent întors din Uniu-nea Sovietică în patrie, monsieur Perpoil și-a de-seriat valiza de pachetelele cu diferite atenții pe care le-a adus prietenilor. Prin-tre ele, o cutie cu CAVI-AR.

— Icre negre, delicatasa nr. 1! — le prezintă pari-zianul.

Și adaugă, zîmbînd par-că unor frumoase aduceri aminte:

— Suvenir din Astra-han!

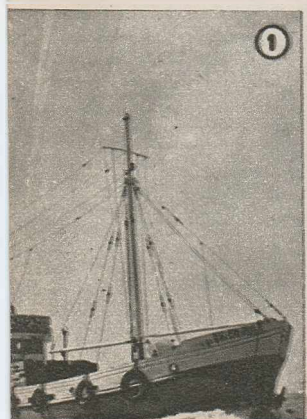
S. G.

Minunate icre! Calitatea I! Degustător: Aleksei Gostov.

O dată cîntăriți și transportați pe pl-touri, peștii sint... buzundriți de ic-(un amănunt: icrele obținute dintr-un pește de o asemenea mărime ar fi o-ajuns pentru a sătura copios cîteva su-de oameni).

Suvenir din Astrahan!

① Vase frigorifere transportă peștele pescuit în portul Astrahan.

② Prima operație: cîntărirea.

③ Ambalarea în cutii.

Palatul Pionierilor din București. Pregătiri pentru cea de-a 90-a aniversare a nașterii lui V.I. Lenin.

Fotografie de S. STEINER

POPAS LA CISNĂDIE

Fotoreportaj de
Elena GHERA (fotografii) și
E. DASCĂLU (text)

Încă de pe la mijlocul celui de-al XVII-lea veac al erei noastre — mai precis în 1642 — au apărut la Cisnădie, lângă cetatea Sibiului, primele ateliere meșteșugărești pentru transformarea firului de lână, mătase și in — și mai târziu bumbac — în dimie, basmale multicolore, covoare măiestrit înflorate, pături și cite altele. Nu există nici o îndoială că încă de pe atunci întreprinzătorii meșteșugari ai vremii descoperiseră însușirile deosebite ale apei de prin partea locului, precum și însemnătatea acestor însușiri pentru procesul de transformare a fibrelor și firelor textile.

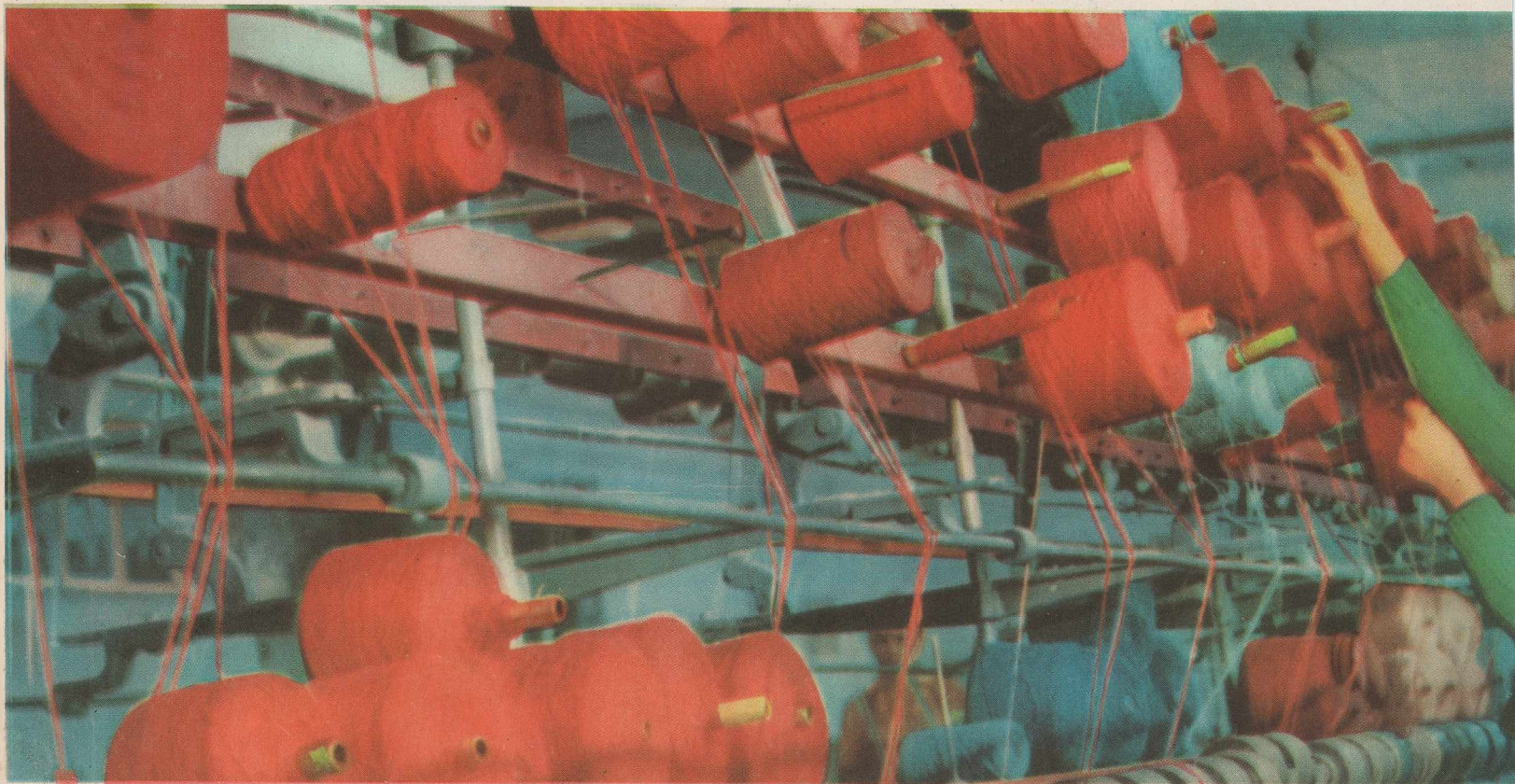
Cu timpul, economia capitalistă a acaparat, ca pretutindeni, micile ateliere și — precum un păianjen — a supt venituri grase din munca și priceperea țesătorilor (artiști, cel mai adesea). În anii dintre cele două războaie mondiale s-a ridicat la Cisnădie o gașcă de mari exploatare, ca Gündisch, Simonis și alții, stăpâni pe 120 de întreprinderi textile. Dar concurența nu-i împiedica pe acești patroni să se înțeleagă într-o deplină armonie atunci când stabileau cele mai mici salarii pentru muncitori și cele mai ridicate prețuri de vânzare a produselor.

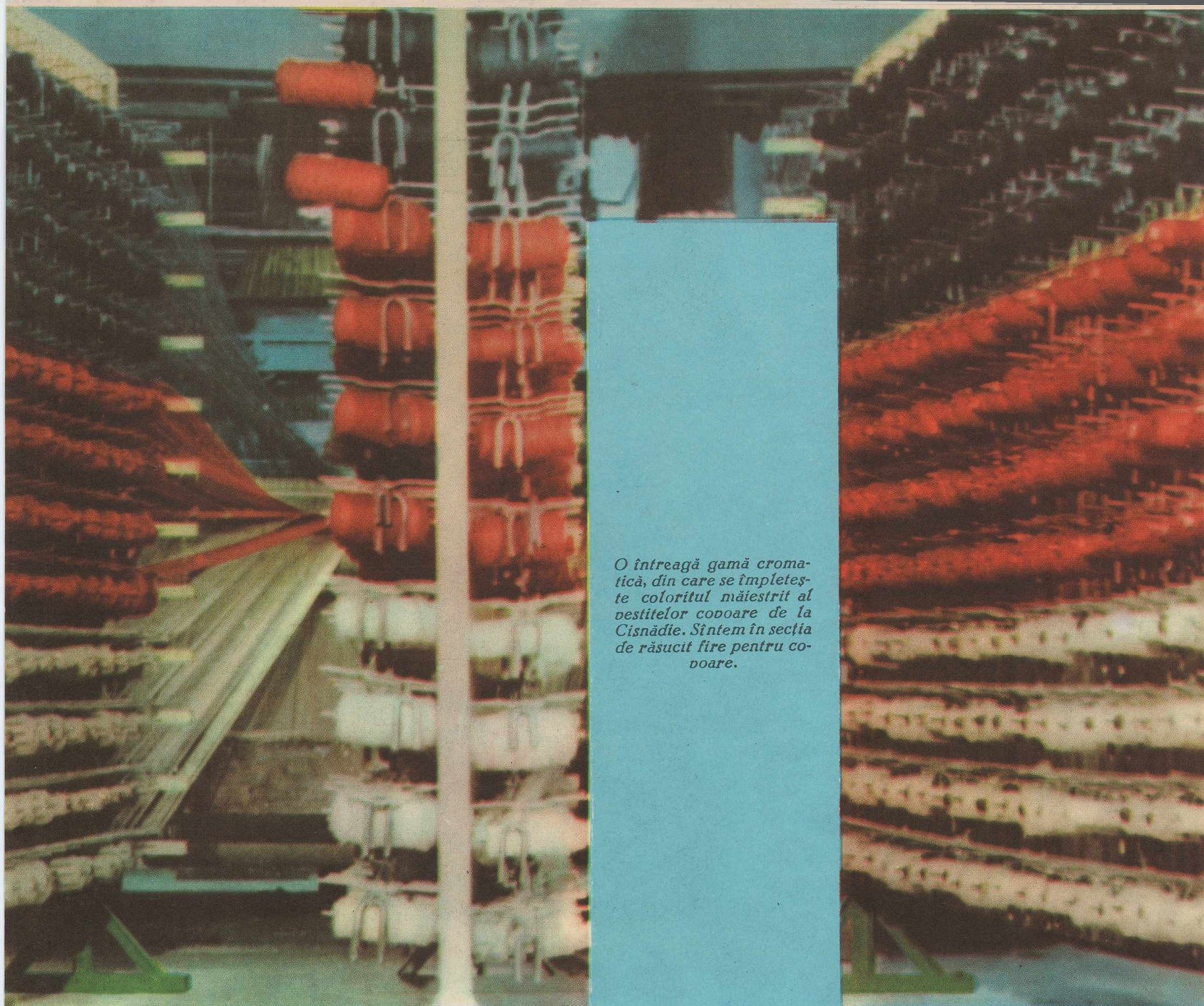
Vremurile acestea întunecate au trecut. Socialismul a făcut ordine și la Cisnădie. În locul celor 120 de fabrici și fabricuțe — mici întreprinderi în care se lucra cu o tehnică înapoiată — s-au născut în anii noștri trei mari întreprinderi industriale: „Uzinele textile-Cisnădie” (lână), „Mătasea

→
Creatorii de desene Dieter Hofbauer și Viorica Gligor, doi dintre maestrii îmbinării culorilor.

Faimoasele covoare persane din Cisnădie sînt astăzi rezultatul unui modern proces de producție, parțial automatizat. Iată cum arată ramele de alimentare cu bobine ale războaielor automate, funcționând pe bază de cartele perforate.

↓

O întreagă gamă cromatică, din care se împletește coloritul măiestrit al vestitelor covoare de la Cisnădie. Sîntem în secția de răsucit fire pentru covoare.

roșie" și „11 Iunie” (bumbac). Înzestrate cu utilaj modern de mare productivitate, cele trei întreprinderi asigură piața internă cu o gamă întreagă de produse textile apreciate pentru calitatea și frumusețea lor. De altfel, faima Cisnădiei a ajuns departe, peste hotare — în U.R.S.S., Polonia, Albania, Danemarca, Norvegia, Finlanda — unde minunatele covoare românești, produse în această localitate, sînt insistent cerute.

„Tainele” proceselor de fabricație (vopsire, combinare de culori, țesătură măiastră etc.) — pe care vechii meșteșugari le transmiteau din tată în fiu cu severă recomandare de a nu fi divulgate — au ajuns astăzi obiectul unui larg schimb de experiență, de calificare în masă, de întrecere socialistă pentru calitate, economii, productivitate etc.

S-a schimbat și aspectul general al vechii așezări, devenit azi centru industrial. În vilele foștilor exploataitori funcționează creșe și cămine de copii. S-au construit: un frumos palat al culturii, două blocuri de locuințe muncitorești, o cantină-restaurant, o școală profesională pentru filatori și țesători (cu elevi din toată țara), un spital-policlinică, o baie populară, un cinematograf, o sală de sport etc. etc. Vestită pentru apa sa industrială, localitatea era lipsită de apă potabilă. Acum apa de băut este adusă, prin conductă, din Valea Sadului. Și e aproape gata șoseaua asfaltată ce leagă Cisnădie cu șoseaua națională București-Sibiu...

Cisnădie, o veche așezare de meșteșugari, este astăzi un oraș industrial.

Cupîntul „senile” îl aflați larg întrebuintat nu numai la uzina de tractoare, ci și la fabrica de covoare. Tînăra Maria Bogdan vă prezintă niște multicolore „senile”, un semifabricat necesar producției de covoare după tehnica înaintată.

*Cine ar putea să spună — privind
acest minunat covor — unde se
sfârșește meșteșugul și unde în-
cepe arta?*

*La clubul Uzinelor textile-Cisnădie
brigada artistică de agitație a în-
treprinderii se află în repetiție.*

*Tînăra Eugenia Dirjan,
la „Uzinele textile-Cisnădie”
secția covoare.*

ROLURI MICI-CREAȚII MARI

Omul din stal cultivă uneori simpatii subite. O apariție scurtă, episodică, un destin în aparență lăaturalnic, desprins de acțiunea principală, îi reține atenția și-i cucerește adevărat. De ce ni se umezesc ochii în timp ce zăbovim de apariția comică a Eufrosinei Grosu din „Surorile Boga”? Cam se explică aplauzele cu care e salută trecerea prin scenă a portarului Abdilda din „A treia, Patetica”? Ce-i determină pe spectatori filmului „Telegrame” ca, la plecarea din sala de cinematograf, să zăbovescă în fața afișului, pentru a descifra numele actorului necunoscut care a interpretat rolul măturătorului? Semnificația și locul acestor personaje în economia spectacolului, culoarea cu care au fost înzestrate de dramaturg nu sînt suficiente pentru a lămuri asemenea succese. E vorba, în primul rînd, de creația actoricească, în care dăruirea interpretului a depășit întinderea rolului. Ne-am adresat celor trei interpreți ai rolurilor menționate — artiștii Eugenia Popovici, Marcel Anghelescu și Alexandru Lungu — pentru a afla de la ei secretul acestei rodnice înfățișări dintre pasiune, pricepere și talent, care dă personajului viață adevărată.

DIU CITEVA REPLICI, O BIOGRAFIE

În sediul Județenei de partid se arată, de două-trei ori doar, o siluetă ciudată prin anacronismul ei, insolită în asemenea mediu: o femeie nițeluș trecută, cu coc și ochelari de bunică, cu mici manii și ticuri de față bătrînă, cu suflet gingaș de domnișoară de pension și cu un zel neobosit în exercitarea atribuțiilor ei de secretară.

Cine e Eufrosina Grosu? E oare „un element suspect și carierist”, „o burgheză înrăită”, așa cum o denunță Panait, un tînăr stingist și pripit în sentințe? La biserică — e adevărat — se mai duce din cînd în cînd. Așa, din deprindere. Citește cărți „imperialiste” — de Pierre Lottî, de pildă. Și nu are de loc ținuta „proletară”, „bărbătoasă”, pe care i-o cere același Panait. Dar femeia aceasta, care a trăit toată viața cumplita dramă a singurătății, a găsit acum, în sfîrșit, printre comuniști, o familie. „Îmi place să lucrez și să mi se spună tovarășă... să nu fiu singură” — mărturisește ea.

Povestea Eufrosinei Grosu ocupă un spațiu mic în economia piesei „Surorile Boga”, de Horia Lovinescu, dar nu e lipsită de semnificație. Ea dă comunistului Pavel Golea prilejul de a exprima esența umanistă a noii orînduirii, în care omul ce se vrea util societății e respectat și chemat să-și valorifice însușirile. Dar pe lîngă aceasta, ea mai dă interpretei, artista emerită Eugenia Popovici, prilejul de a crea un personaj investit cu o viață proprie, care se impune seară de seară simpatiei spectatorilor, care durează o punte de emoție între scenă și sală. Alura

lata-l pe Marcel Anghelescu în rolul episodic — dar cîl de inspirat compus! — al portarului Abdilda din „A treia, Patetica”.

Eugenia Popovici creează un personaj de neuitat în rolul Eufrosinei Grosu, din piesa „Surorile Boga” de Horia Lovinescu.

ei desuetă, gesturile stereotipe, limbajul ei prețios, în violent contrast cu mediul în care se mișcă, îi dau nota comică, fără a-i anihila unda de duioșie. Arta interpretei a izbutit să sugereze prin cîteva replici doar, o întreagă biografie...

Eufrosina Grosu e unul din rolurile mele cele mai dragi și m-am consacrat compunerii lui cu tot atîta dragoste cu care am lucrat roluri de mare întindere. Autorul a izbutit să concentreze în spațiul mic al rolului expresia unei umanități complexe. Dar nu atît pitorescul rolului m-a atras. Cred că în primul rînd căldura și curățenia sufletească a acestei femei îi conferă poezia care înrouează ochii spectatorilor. Am fost surprinsă cît de caldă e adevărată tineretului la acest personaj. Știți doar ce necruțători sînt adolescenții față de tot ce e desuet și ridicol. Și, totuși, băieți și fete tinere au fost văzuți în sală lacrimînd. E poate o dovadă a eficacității unui tip destinat în intenția autorului (și a mea) să ajute pe spectatori să vadă puțin și dincolo de aparențe.

DOAR DOUĂ APARIȚII

„Eu nu avem princip! Diatlov are, tu ai! Abdilda nici încolo — nici încoace! Nimic!...”

Aici e greșeala, rădăcina dramei lui Abdilda, portarul tatar din piesa lui Pogodin „A treia, Patetica”, omul care și-a slujit cu credință stăpînul în așteptarea răsplatei și a deschis ochii de-abia

după ce Gvozdilov a șters-o în străinătate, cu averea păstrată de credinciosu-i slujitor. Un personaj episodic, care trece prin scenă doar de două ori, într-un spectacol unde primește replica artistului poporului I. Finteșteanu în Gvozdilov, într-un spectacol dominat de figura monumentală a lui Lenin. Și, totuși, portarul Abdilda nu trece neobservat. Compuse cu o migală de bijutier, în care accentul, costumul, mișcările caracteristice și particularitățile naționale dau un colorit pitoresc personajului, aparițiile scurte ale lui Marcel Anghelescu se numără printre momentele „tari” ale spectacolului. Simpatia artistului pentru această victimă a cinismului și neomeniei stăpînului capitalist, dar și a propriei sale naivități, n-a slăbit luciditatea cu care Marcel Anghelescu a știut să dezvăluie limitele personajului, psihologia de slugă, orbirea sa în fața vieții clocotitoare din jur.

Lecția usturătoare pe care o primește Abdilda e valabilă pentru toți acei care refuză să privească înainte, să se depășească, să meargă în pas cu vremea lor. De aceea l-am considerat ca un personaj cu o semnificație mai adîncă decît s-ar bănuî după întinderea rolului. Firește că succesul de public se explică în bună măsură și prin coloritul exotic al tipului. Dar m-am ferit de caricatură, deoarece evoluția personajului este în fond dramatică și nu aveam dreptul să-i limitez valoarea educativă. În concluzie, Abdilda rămîne pentru mine un rol mic cu...satisfacții mari, pentru care îi sînt recunoscător atît lui N. Pogodin, cît și publicului.

CIND BUSUIOC RIDICĂ MĂTURĂ...

Risul, risul sarcastic la adresa racilelor burgheziei, unicul personaj pozitiv din opera lui Caragiale, pare să se fi intrupat. Pare a fi luat înfățișarea unui om necăjit, cu picioarele învelite în obiele, pe cap cu o pălărie de paie ruptă, și înarmat cu un măturoi, gata să măture toată pleava de „stimabili” și „onorabili” care umplea viața politică a secolului trecut. În așteptarea acestei ocazii, se mulțumește „să scarchine chietriții pi schinare”, cîntîndu-și oful.

Acesta-i Busuioc, măturătorul de stradă din urbea X, teatrul răsunătoarelor lupte „politice” evocate în filmul „Telegrame”. Interpretul e un actor tînăr. Dacă nu-l cunoaștem încă, e datorită faptului că se află abia acum la primul său rol mai „vizibil”. Și dacă în filmul „Telegrame” personajul episodic al măturătorului a căpătat o greutate specifică remarcabilă, aceasta se datorește în mare mă-

sură și talentului, insuficient valorificat pînă acum, al lui Alexandru Lungu. Personajul creionat cu savoare de dramaturgul Mircea Ștefănescu i-a dat ocazia de a-și revela resursele de observație, de fantezie și de compoziție. Alexandru Lungu e originar dintr-un sat din Moldova. Dar nu acest amănunt biografic l-a ajutat să găsească accentul just, pitorescul limbii și al mimicii, adevărul profund al comportării lui Busuioc.

Am rătăcit nopți întregi pe străzi, stînd de vorbă cu muncitorii de la salubritate. Alte aspecte azi, altă... tehnologie. Numai prin contrast cu ei așa fi putut să-mi imaginez cum arăta un măturător pe vremea lui Caragiale. Dar mi-a folosit acest studiu. Cînd am început să-mi compun personajul, știam cum se mătură, care e mersul unui măturător, care-i sînt ticurile și, mai ales, înțelesesem că o astfel de muncă poate predispuce la un anumit fel de „filozofare”. Și de la nivelul măturii, omul simplu își putea face odinioară o opinie asupra oamenilor din jur, a celor puternici. Cînd are ocazia — ca Busuioc al meu în scena reconstituirii scandalului de la „cafiné” — și-o exprimă prin fapte, croindu-i cu sete pe spîinare pe toți cei ce l-au jignit în demnitatea sa de om. Înfa-

O dată i-a venit și lui Busuioc apa la moară și i-a croit după pofta inimii pe onorabili demnitari ai urbei X (Alexandru Lungu în rolul măturătorului, din filmul „Telegrame”).

șișarea exterioară a eroului meu m-a preocupat în mare măsură; sînt semnificative incidentele la Buftea cu portarii care păzeau intrările spre cabinele artiștilor: eram luat drept un măturător autentic! Dar satisfacția cea mai de preț mi-a procurat-o aprecierea spectatorilor, care n-au văzut în Busuioc doar un personaj de comedie. Ei s-au solidarizat cu el atît în momentele de răbufnire a resentimentului față de autoritățile burgheze, cît și în scena finală, cînd urmărește cu zîmbet amar și disprețuitor hora de împăcare a mai marilor urbei X...

Ana ROMAN

O ABSENȚĂ NEMOTIVATĂ

Schiță de Nicolae ȚIC

— Zici că ai fost bolnav.
— Cu temperatură, trei-zeci și nouă.
— Nu se vede...
— Toată ziua am stat în pat, n-am mâncat nimic... Credeam că mor.
— Nu se vede...
— Lucrez de trei ani în secția dumneavoastră, în trei ani n-am avut nici o absență nemotivată. Am lipsit ieri — și n-o să se mai întâmple.
— Vreau să știu de ce ai lipsit!
— Am fost bolnav...
— Dacă eu îți spun că nu se vede...
— Astăzi nu, că mi-a trecut; după trei injecții, cum să nu-mi treacă?... Da' ieri?... Dumneavoastră nu țineți seama. Lipsește omul o dată... Știi, trebuia să anunț, dar dacă nu m-am putut ridica din pat? Am bătut în perete, la vecini. Dacă venea un vecin la mine, îl rugam să vă telefoneze. Vecinii erau însă plecați; abia aseară, pe la zece, le-am auzit din nou glasul. Ei, v-am explicat, ce mai doriți?
— Să știu de ce ai lipsit!
— Tot la întrebarea asta ați rămas?
— Tot la asta.
— Îmi pare rău.
Ilie Pogor își potrivește șapca pe-o ureche, apoi se uită la ceas — patru fără zece; promisese că la patru, poate chiar mai devreme, va fi acasă; n-o să fie la patru, nici la cinci, fiindcă Bogolea o să-l piseze la nesfârșit cu aceeași întrebare. O fi aflat ceva bătrînul? N-avea de unde. Ilie Pogor se apropie de ușă zicînd că se grăbește.
— Dar nu mi-ai spus de ce ai lipsit!...

— Păi sigur — făcu băiatul, ținînd — și-n mormînt o să mă urmărești cu întrebarea asta. Și dacă aș spune cinstit?...
— Ar fi foarte bine — aprecie Bogolea.
— Dacă v-aș spune, n-o să mă credeți, asta-i!
— De unde știi?
— N-o să mă credeți și iar o s-o luați de la capăt: „de ce ai lipsit?” Aflați că am făcut una de pomină! — exclamă băiatul. Una că o să-mi meargă veste! Nici eu nu mi-am închipuit că aș fi în stare! Poftim, zîmbiți, cum o să credeți dumneavoastră?...
— Chiar de pomină? — îl ironiză Bogolea.
— M-am însurat. Ieri m-am însurat.
— Aoleu, asta era? Oho, s-au însurat și alții, înaintea ta. Păcat că nu mi-ai spus; îți dădeam zi liberă. Trei zile îți dădeam. Iar dacă mă invitai, veneam și la nuntă.
— N-am invitat pe nimeni.
— Foarte rău.
— Doamne ferește, ce-i în capul dumneavoastră! — făcu Ilie Pogor, profund jignit de reacția bătrînului. V-am spus de la început: n-o să mă credeți. De ce mai insistați? Dumneavoastră vă închipuiți că lucrurile s-au petrecut cam așa: a cunoscut omul o fată... și-a fost frumos — ah ce frumos — și ieri s-au luat! Cum s-au luat atîția înaintea lor. Aflați dumneavoastră că în cazul nostru a fost cu cîntec mare — avertiză Ilie Pogor. O să rămînă de pomină. Tovarășe Bogolea, dați-mi voie. Alaltăieri pe la patru, cînd

picasem acasă, primesc o telegramă: „Am vrut să vii dar m-au prins la gară. Mă țin aici cu bătaia”. Tovarășe Bogolea, la ora cinci eram în tren. Nu vă supărați dumneavoastră, dar nu puteam să vin ieri la lucru, fiindcă — doamne, prin ce incurcătură am trecut! Eu sînt dintr-un sat cu nevastă-meă, ne știm de mici. Am fost sărac, ea la fel — orfană de părinți de la opt luni. Acum trei ani eu am venit aici, să-nvăț meseria. Ar fi venit și ea, dar n-a vrut s-o lase unchiu-său, unu' Borcea, care-o crescuse. „Nu-ți face inimă rea — o sfătuiesc eu — plec la București, prind meseria, o să am salariu bun și ne căsătorim. Te chem eu. Așa scăpăm de Borcea”. Și-am chemat-o acum patru luni. Aveam actele-n regulă, să ne ducem la sfat. Aștept o zi-două și primesc o scrisoare. „Nu vrea unchiul. Zice că, să mă mărit cu unu' de aici. Toată ziua mă bate.” Auzi: o bătea! I-am scris lui Borcea: „Omule, să-ți bagi mințile-n cap, că dacă nu, vin la tine. Ai ținut fata-n casă ca pe o slujnică, ți-a lucrat. Acum dă-i drumul. Și să n-o mai bați că... Ai înțeles?” Și uite că n-a vrut să-nțeleagă. Borcea avea alte socoteli, bune pentru el: s-o mărite cu unu' din sat, unu' cu ceva pămînt. Să pună Borcea mina pe pămînt... că un om rău ca el nici să n-audă de gospodărie... și pe lîngă Maria, să mai aibă o slugă — pe bărbatul ei. Maria și-a adunat hainele și într-o noapte, pe ascuns, a fugit la gară. Așa mi-a scris, că patru kilometri, pînă la gară, a fugit, a tot fugit. Și uite că Borcea a prins de veste și a luat-o pe urma ei călare. Două zile la rînd a bătut-o. „Omule, i-am scris lui Borcea, te dau în judecată; ești cîine, mă?” Alaltăieri, Maria trebuia să vină la București ca să ne căsătorim. Dar au prins-o iar. Ajunge! — mi-am zis — și mi-a părut foarte rău că nu m-am dus de la început să stau față-n față cu Borcea și să discut, apoi s-o iau de mîna pe Maria: Vii cu mine! M-am dus alaltăieri. Cred că Borcea a aflat de sosirea mea înainte de a coborî din tren. Cum? N-am de unde să știu. Vorba-i că a încuiat poarta. Bat în poartă, strig, o jumătate de ceas tot bat și strig. În viața mea n-am sărit peste garduri; nu știu cum s-a întîmplat, dar n-am sărit. Mi-am zis: o s-o fac acum! Sar în curte și iar strig. Liniște. Cînd urc treptele casei, iaca Borcea.

Nu-mi zice nimic, nici de bine, nici de rău, se reazemă de perete și așteaptă. „Uite la el — îmi zic — om bătrîn și nebun. Stă la pîndă, o fi vrînd să mă poc-nească. Dacă n-are de lucru, să dea!” Spun frumos bună-seara și vreau să intru.
— Veniși pe la noi? — mă-ntreabă el.
— Venii cu o treabă — mă grăbesc eu — s-o iau pe Maria. Dacă nu mă lași să intru, spune-i să se-mbrace, că o aștept. Peste două ceasuri avem tren.
— Da' ce vrei tu cu Maria? — se nedumerește Borcea.
— Ce-ar fi să-mi dai voie în casă? — zic eu.
— Maria-i în pat, zace.
— De ce zace?
— Așa zac femeile! — ride el.
— Ai bătut-o!
Îl dau la o parte pe Borcea... tovarășe Bogolea, mă jur pe ce vreți că nu țin minte să-l fi lovit — el așa zice! — și intru în cameră, mă uit, mă tot uit: erau doi oameni din sat și nevasta lui Borcea, da' Maria nu era. Mă reped în camera dinspre uliță. Maria, în pat, abia se ridica în capul oaselor. Borcea după mine; îmi pune mina în gît. Cei doi sar să ne despartă, nevasta lui Borcea strigă de parcă arde casa.
— Omule — îi spun lui Borcea — stai frumos. Eu nu m-am bătut cu nimeni... n-am pus mina în gît... dar dacă nu te-astîmperi...
— Maria nu pleacă!
— Ba o să plece!
Maria se ridicase din pat și își căuta hainele. Borcea se repede s-o apuce de mîna. Atunci mă reped o dată-n el și-i spun:
— Stai cuminte — că ești om bătrîn!
Apoi o-ndemn pe Maria:
— Îmbracă-te cum poți, pune-ți haine mai groase, să nu răcești... Peste două ceasuri avem tren. Trebuie să plecăm de pe-acuma.
Mă uit la Borcea. Parcă-l trăsniște! Cei doi din sat, după ce li mai spuseră lui Borcea să se poarte cum se cuvine, își iau rămas bun și se duc. Nevasta lui Borcea stă lîngă sobă și bocește: „Cît ne-am îngrijit noi de fata asta și uite că ne lasă!”
— Îi fata noastră — șuieră Borcea.
— Stai la locul matală.
— Am înfiat-o cu acte.
— Păi sigur, slugă cu acte. Îți convine.
— Maria, de ce pleci tu?
Nu mai poate răbda, își suflecă mîncele și se apropie de Maria. Vrea s-o bată. Ea se sperie. Îi spun:
— Lasă-l să-ncerce... să vedem, nu te speria.
Borcea ridică palma și cu coada ochiului trage spre mine.

— Cînd ți-oi da două! — strigă el, dar nu dă.
— Treci dincolo — îl poftesc — să se îmbrace fata.
— Asta-i casa mea, stau unde vreau.
— Treci dincolo! Nu ți-e rușine?
Iar ridică palma, de data asta asupra mea. Eu îi arăt obrazul — om bătrîn și-nrăit, fără rușine — își lasă palma, că n-are încotro. Îi spun Mariei că n-o să mai capete altă bătaie, că n-are de la cine. Ea ride, fi pare atît de bine că va pleca de aici pentru totdeauna! Într-un sfert de ceas a fost gata și am vrut să ne luăm rămas bun, ca oamenii. Borcea s-a întors cu spatele. Nevastă-sa a început să țipe și să ne blesteme. Eu am ris: „Uite cît venin au oamenii aștia, e de mirare că nu plesnesc”. Leșim în curte, Borcea pe urmele noastre. Am crezut că vrea să ne petreacă. Dar cînd eu am vrut să închid poarta, Borcea și-a luat vînt și a lovit-o pe Maria cu piciorul. Totul s-a petrecut într-o clipă, aproape că nici n-am băgat de seamă. Maria se prăbuși stînsă de durere. Borcea fugi în pridvor și-mi arătă securea: „Vino, dacă-ți dă mina”. Pe Maria o ridicasem între timp, dar nu se mai putea ține pe picioare. Am dus-o în brațe la niște prieteni de-ai mei, apoi am chemat doctorul. Abia ieri dimineață am plecat din sat. Ieri la unsprezece eram în Gara de Nord. La douăsprezece trebuia să fim la ofițerul stării civile. I-am cumpărat Mariei un buchet de flori și ne-am dus la sfat. Numai noi, fără nici un invitat. Nu mai aveam timp să invit — și-apoi Maria nici nu se simțea bine. Dar, tovarășe Bogolea, o să vă invit pe toți, acasă, și-o să facem o petrecere!... Nu azi, că am de lucru: o iau pe Maria și ne ducem la tribunal, fiindcă Borcea nu-i om, v-a asigur eu, nu-i om! Și nici mîine n-o să vă invit: mîine o să facem cumpărături. Poimîine seară, sîmbătă seară, vă chem pe toți. Eu aș fi vrut să nu vă spun nimic de astăzi. Să mă iertați pentru absență... Sîmbătă doream să vă fac surpriza. Dar dacă ați insistat... Am însă o mare rugă-minte: să nu răspîndiți vestea. Îmi promiteți?
— Să sperăm.
— Nu așa... Vreau să mă asigurați.
— Bine, o să fac pe prostul.
— Nu pe prostul, dar să nu spuneți. Sîmbătă la prînz o să vă invit. Acum vă rog să mă iertați, e patru și jumătate și am promis că la patru voi fi acasă.

MOZAIC LITERAR

I. IAKOVLEV

CU LENIN

*Nu mi-a fost dat intrînd în crugul vieții
Să-l văd măcar o clipă, fugitiv,
Nici să zăresc prin ceața dîmîneții
Cum arde-un foc de oreascuri la Razliv.*

*Nu mi-a fost dat în anii de furtună
Să-l văd trecînd îngindurat, și nici
Nu s-a-ntîmplat s-aud lîngă tribună
Cum sună caldă vocea lui Ilici.*

*Dar l-am simțit cum mi-am simțit Rusia
Și-n fulgii albi, și-n mugurele crud,
I-am înțeles citîndu-l, măreția
Și pururi parcă glasul i-l aud.*

*Și-atunci cînd simt că n-am pornit-o bine,
Cînd dau de-un prag necunoscut și greu,
Mă-ntreb pe loc: „De-ar fi Ilici ca mine
Cam ce ar fi făcut în locul meu?”*

*Cînd pe genunchi, în jîftul meu alene
Îmi țin copilul povestînd încet,
El deseori zîmbînd îmi spune:
Lenin!
Și-i văd mînuța-ntinsă spre portret.*

*Vor trece ani și fiul o să-mi crească
Cîstit și drept sub verul siniliu,
Păstrînd ca moștenire pîrintească
Pentru Ilici, o dragoste de fiu!*

În romînește de M. DJENTEMIROV

Ș a n t i e r

● Francisc Munteanu a predat Editurii Tineretului ultimele capitole ale romanului „Născut în Europa” — o evocare dramatică a vieții unui artist care abia în condițiile regimului democrat-popular își poate realiza năzuințele.

● George Dan pregătește un volum de poeme și balade — printre care: „Pui de lund”, închinat cuceririlor științei sovietice; „Toamne roșii”, dedicat eroilor din războiul antihitlerist; ciclul „Marea eliberată”, inspirat din lumea satului Dobrogei colectivizate și a pescarilor de pe Marea Neagră.

● Un volum de Studii de literatură comparată și universală al lui Tudor Vianu va apărea în Editura Academiei R.P.R. Volumul reprezintă o culegere de studii comparative asupra unor scriitori și curente literare din literatură universală.

● În cinstea Congresului de filologie clasică, ce va avea loc la noi în țară în cursul acestui an, Editura Academiei R.P.R. va tipări volumul II de Studii clasice asupra anticității.

● În noua ediție critică a operelor complete ale lui N. Bălcescu va fi publicat volumul I, cuprinzînd lucrările publicate în timpul vieții lui N. Bălcescu.

● Va apărea la Editura Tineretului un volum de povestiri de Marin Preda, cuprinzînd, în afara unor lucrări cunoscute — ca „Ferestre înunecate”, „Îndrăzneala”, „Desjășurarea” — și o serie de povestiri inedite.

● „Mircea cel Bătrîn” se numește poemul pe care-l scrie Marcel Breșlașu, urmînd să apară la Editura Tineretului.

● Petru Vintilă pregătește un volum de nuvele inspirat din viața unei gospodării agricole colective.

● În colecția „În jurul lumii” va apare cartea lui Ioan Grigorescu intitulată „Prin R.P. Polonă”.

Pasionații statisticilor nu au scăpat prilejul de a face socoteala cit ar putea citi un om în decurs de 35 de ani (socotind că restul anilor sînt consacrați altor preocupări), dacă ar acorda 8-9 ore pe zi satisfacerii nevoii de lectură. Iată rezultatele la care au ajuns: considerînd că pentru citirea unei pagini de carte avem nevoie de un minut și jumătate, vom parcurge în 35 de ani 5.600.000 pagini, ceea ce echivalează cu aproximativ 40.000 de cărți. Aceasta înseamnă străbaterea cu ochii a unei lungimi de 12.420 kilometri, rezultat al înmulțirii lungimii de 9 cm a unui rînd de carte cu cele 30 aflate pe o pagină. So-

CIT SE POATE CITI ÎNTR-O VIAȚĂ?

tal al literelor pe care le percepem cu ochii în timpul celor 35 de ani de lectură va însuma astronomică cifră de 5.520 milioane de litere.

N-am putea garanta că concluziile statisticienilor sînt absolut exacte, însă, în orice caz, ne bucurăm că „aceasta de folos zăbavă, cetitul cărților” se soldează cu însușirea unui număr impresionant de pagini și cărți.

MOZAIC LITERAR

DE VORBĂ CU MARIA BANUȘ

spre oamenii din Valea Jiului...

— Într-adevăr, plec zilele acestea pe Valea Jiului, unde am locuit o bucată de vreme, demult, înainte de eliberarea țării, în anii grei și eroici de luptă ilegală a partidului. Am revăzut acele locuri acum cîțiva ani și am scris cîte ceva despre marile schimbări petrecute în fosta „vale a plingerii”. Acum vreau să le revăd din nou, pentru a-mi reînprospăta impresiile și pentru a cunoaște unele aspecte noi. Poem de largă respirație sau suită de poezii scurte, nu știu ce va fi! Ceea ce știu e că-mi doresc să redau ceva din patosul și dinamismul construcției socialiste, ceva din marile transformări revoluționare ce se petrec în jurul nostru și în noi.

— Se pare că puneți mult preț pe activitatea de talmăcire în romînește a creației poezilor de peste notare. Ce anume aveți pe șantier în acest domeniu?

— Pregătesc de mai mulți ani o lucrare ce sper că va fi întinpată cu interes de publicul larg de cititori. E vorba despre o culegere mai mare din lirica de dragoste, universală, a tuturor timpurilor. Se vor întîlni în paginile cărții Shakespeare și Petrarca, Pușkin și Vapțarov, Verlaine și Esenin... Va fi — așa visez eu — o carte de versuri din cele ce se iau în ranița de excursie, din cele ce se țin multă vreme la căpătîi, din cele iubite de tineri și de... mai puțin tineri.

Încerc să aflu proiectele mai îndepărtate ale poetei.

— Vom trăi și vom vedea — Îmi răspunde zîmbind Maria Banuș. Vom trăi și vom vedea lumea din afara și dinăuntrul nostru, vom scrie și vom... aștepta ca cititorul să dea răspunsul cuvenit.

AI. NICHITA

Suzana DELCIU

CEAHLĂUL

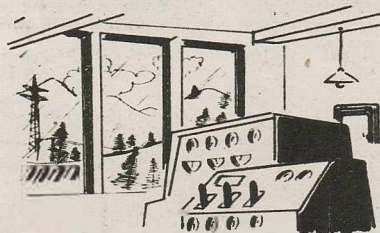
*Bătrîn Ceahlăul?... Cine spune asta?
În cîrcă-a luat spătosul uriaș,
Fără efort, abia zvîcnindu-i coasta,
Maluri de piatră, Bistriței lăcaș,
Și-o poartă, strînsă-n chingă de beton
Spre țintă, în a brazilor paradă,
De parcă-ar trage-o navă de odgon
S-o ancoreze în sortita-i radă.*

RECALIFICARE

*Aici e totul altfel, aici e totul gingaș
Și-o liniște ciudată și grea de ebonit...
Nu-i liniștea de codru, adînc cuprînzătoare,
Și-a undei care-n șagă încet a clipocit.*

*Ce palme bătucite și aspre! Încă poartă
Tăișul de secure și mirosul de brad,
Cum vor simți zvîcnirea manetei de comandă
Ce măsură puterea minunii dintr-un vad?*

*În sala asta mare cu liniște ciudată
A învîțat plutașul puterea minților.
Tabloul de comandă... învîrte-ncet maneta
Simtînd în palma-i fermă un semn din pîitor*

NU DEPARTE DE WEIMAR...

Weimar. Perla orașelor din Germania. Casa-muzeu a lui Goethe... Schiller... Lucas Cranach... Ba... Liszt... Castelul Bevedere... Castelul verde... Palatul francez... — Fiecare clădire, fiecare piatră din Weimar este o piesă istorică — îmi spune, mîndru și cu competență, hotelierul. Nu departe de casa lui Goethe se face un drum minunat, străjuit de copaci seculari, care duc afară din oraș, prin pădure, spre poalele muntelui Ettersberg...

★

Nu departe de casa lui Goethe... La cîțiva kilometri numai, se află Buchenwaldul. E tot ce a putut da hitlerismul în materie de „cultură”, ca să încoroneze faima mondială a Weimarului. Tristă faimă — cea creată de hitleriști! În ziua în care am vizitat Buchenwaldul, peste 30 de persoane, din R.D.G. și din alte țări, vizitau lagărul, acest „simbol al rușinii germane” — cum l-a caracterizat Arnold Zweig.

★

De două lucruri se temeau hitleriștii: de unitatea oamenilor și popoarelor chinuite și, mai ales, de Armata Sovietică. Dar de ce s-au temut n-au scăpat. Pentru a sfărîma solidaritatea celor aduși în lagărul morții și pentru a lichida rapid pe toți deținuții zvrîliți în aria dintre sîrmele ghimpate, călăii fasciști au folosit cele mai neînchipuite mijloace. De la ticăloasa lozincă „Jedem das seine” (fiecăruia ce i se cuvine), turnată în barele groase de oțel ale porții, pînă la — în ordine crescîndă — apelul cu durata de zece ore în poziție de drepti, „cali cîntăreți”, înecarea în latrină, spînzurătoarea, măciucile, sala cirigelor, împușcarea în ceață și, în final, cuptoarele...

★

S-a scris în toate limbile pămîntului despre Buchenwald, frate geamăn cu Auschwitz, Birkenau, Maidanek și alte zeci de uzine perfecționate hitleristo-fasciste, pentru asasinarea în masă a patrioților și popoarelor aflate în calea lui „Drang nach Osten”. S-a scris. Dar nu îndeajuns. Pentru că nu e suficient să ți se încrețească carnea pe oase citind paginile de groază ale dominației hitleriste. Pentru că nu e suficient să deplîngi victimele nevinovate. Este necesar, trebuie, ești chiar obligat după ce ai citit sau ai văzut cu proprii ochi urmele, dovezile concrete, rămășițele-muzeu nemistuite de dinamita aprinsă în grabă de ucigași ca să li se ștergă dovezile fărădelegilor, ești obligat — repet — nu numai ca ura împotriva criminalilor să urce în tine ca seva într-un copac tînăr; nu-i de ajuns să urăști. Ai datoria să lupți. Să lupți cu dirzenie și înverșunare pentru ca o asemenea pecingine să nu mai prindă rădăcini! Mai ales în zilele noastre, cînd reacțiunea occidentală încurajează pe moștenitorii lui Hitler să acționeze din nou în numele zvasticii!

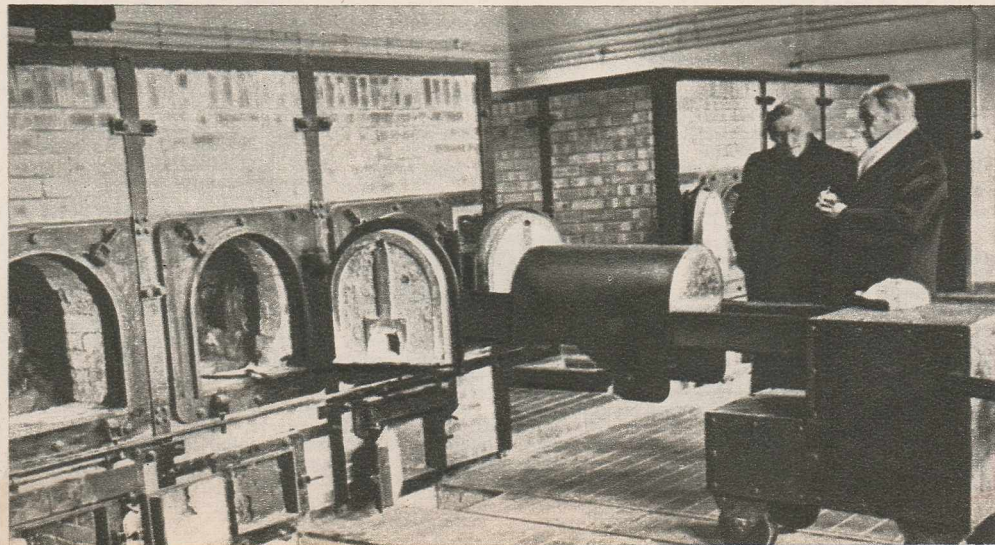
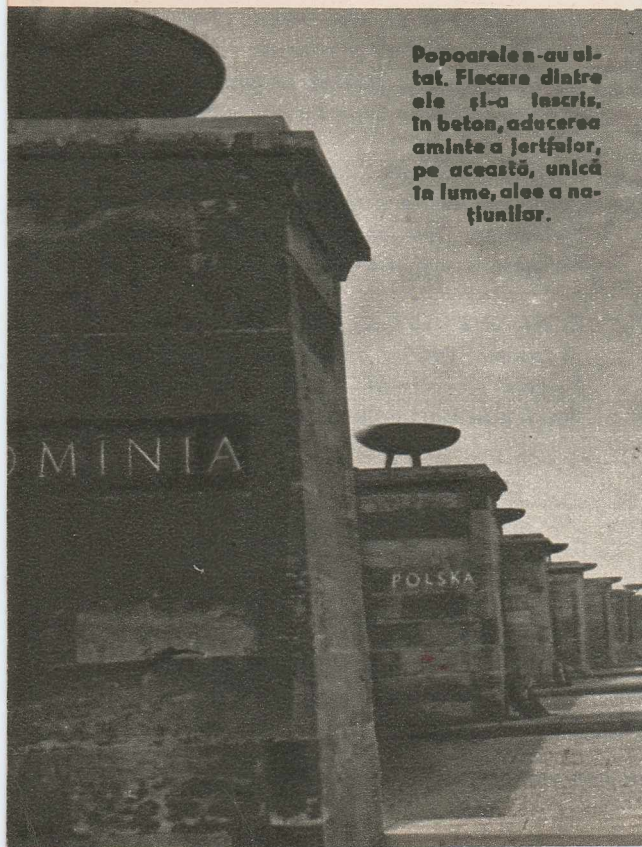
Maria ARSENE
Fotografii de Peter FIEBIG

Popoarele n-au uitat. Fiecare dintre ele și-a înscris, în beton, aducerea aminte a jertfelor, pe această, unică în lume, alea a națiunilor.

Oameni buni! Oprîți-vă! Aci a fost Buchenwaldul, lagărul morții construit de Hitler cu ajutorul reacțiunii internaționale, care l-a adus la putere. Între sîrmele lui ghimpate am suferit, am luptat, am pierit, dar am și învins. Oameni buni! Oprîți-vă și jurați ca asemenea crime să nu se mai întîmple în nici un colț al pămîntului!

Cuptoarele. Ele au fost construite încă din 1937 de o firmă din Erfurt, care și-a încrustat, cinic, emblema pe o plăcuță de aramă. Cuptoarele. O ramură a industriei hitleristo-fasciste pe care încearcă s-o reabiliteze, în Germania Federală, aceiași călăi, scăpați nepedepsiți sau grațiați printr-o complicitate criminală.

CU SARE ȘI PIPER

BAIAT DULCE...

de C. BACIU

Uite-l, a ieșit la plimbare fiindcă s-a încălzit. Are lațe lungi și mătăsoase pe ceață (ceea ce trebuie să-i dea un aer de nonșalanță), în timp ce pe frunte îi atarnă, sirmoase, câteva buclisoare pe care le gominează, ca să pară naturale. Gulerul cămășii, foarte înalt, îi gidilă lobii urechilor și-i înconjoară capul ca un șervețel de hirtie în care se țin sandvișurile. E mulțumit de cum arată și asta se vede din felul cum stă în autobus, ținându-se cu mâinile de ambele bare, ca un artist la trapez; asta se vede din felul în care vorbește lungind vocalele, ca și cum satul din care a plecat bunică-său se află pe undeva prin comitatul Yorkshire.

Bulevardul îi pare un soi de junglă în care el zburdă ca satir. Seara, însă, la local, redevine cavalier. Il cheamă pe ospătar: „Maistre, fă-te-ncoa” — și se întinde pe sub masă și împrejuru-l ei, ca și cum picioarele i s-ar scurge pe parchet. Rîde tare, plescăie și o bate pe umeri pe „dudula” de lângă el. Salută amical orchestra, care nu-răspunde niciodată. Dar nu se intimidează: lumea a văzut că e intim cu instrumentiștii. Își leagă capul la dans, geme, gîfite și se împleticește printre spectatori. Dar nu-și cere scuze: cînd petrece, e un tip „dur”.

De altfel se arată foarte amabil: jumătate de oră după ce te-a cunoscut îți spune „tu” și-ți istorisește aventurile lui sentimentale. Dacă vrei, dă și nume. Nu are nimic de ascuns, nici măcar deziluziile: există „dudul” care nu-i acceptă curtea fără dragoste. Ceea ce, pare-se, îl dezgustă.

De altfel e discret: nu-ți spune ce e, de fapt. Uneori oftează după studiile neisprăvite, altele îți demonstrează că a învățat e perimat și-ți explică de ce trebuie exploatați bacacii: „dacă te iubesc, dom'le, să plătească”.

De altfel, înțelegător, iubește viața și, mai ales, sportul: cunoaște biografiiile a treizeci de fotbalști, iar la meciuri urlă cu pasiune: „La oaseee! La picioaree! Trage-i la lingurică!” Pînă și mersul pe stradă măturisește patima lui sportivă: se leagă cu umerii țepeni, aduși în față, ca la radiografie. Ceea ce, fără îndoială, îi conferă un aer athletic.

De altfel e un băiat cult. Shakespeare îl agasează, iar Dostoievski i se pare „fumat”. Despre Șolohov a auzit ceva; i se pare că i-a văzut chiar o... piesă. Dar nu e sigur. Cit despre „Morometii”...! „Ce au eu cu romane de-astea? Astea sînt pentru la țară...” În schimb își amintește cu diușie despre Drumeș: „Ce cobzăreală în cărțile lui! Ce fete dulci!” Iar pornografia lui Dessila îl umple de melancolie: „Să recunoaștem: era un autor dulce”.

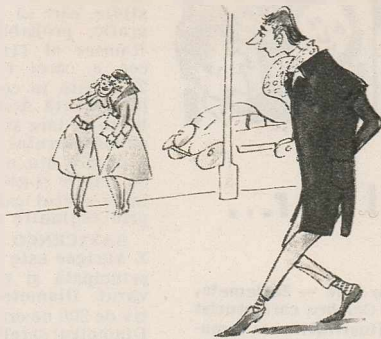
Dulcele e pentru dînsul supremul calificativ — muzică dulce, fete dulci, autori dulci — ca și cum el însuși s-ar scărda într-un sirop căldicel și lipicios, ca o muscă, beat de plăcere.

De altfel, e un băiat care vrea... să ajungă. Nu știe cum, dar caută relații, proptele, pile. Speră într-o „rudă” care să-i aranjeze ceva fără bătaie de cap și cu „ciubuc”. A auzit că s-ar fi ivit ceva, undeva... și se interesează.

Și pînă una alta, „papă” salariul „babacilor” și mai „ciupește” cîte ceva la remi sau făcînd mici comisioane.

Uite-l, a ieșit să se plimbe sub soarele primăverii timpurii. Trece prin dreptul șantierelor, înjurînd molozul care-i stropește pantalonul fără manșeta, trece prin dreptul Universității, iritat de votoșia studenților ce ies de la curs.

Dar deodată figura i se luminează: a zărit două fete „dulci”. Își potrivesc șlițul anterului, își aranjează bucele, răsucite cu fierul, și crede că toată lumea îi suride, dezmiardîndu-l cu privirea de la pantalonii-țitari și pînă la fruntea îngustă. Și caută prima frază, fraza irezistibilă, insinuantă, tare ca o replică din Dessila. În sfîrșit, a găsit-o:

— Singurele, mami?
Dar fetele grăbesc pasul.
— Ei — repetă — singurele la plimbare?

De astă dată fetele se opresc. Il privesc de sus pînă jos, îndelung. Și deodată izbucnesc în ris. Rid în hohote, fără să se poată opri și, rîzînd, îi întorc spatele.

Dar el nu se supără. Asta i se întimplă de nouă ori pe zi. Și uite, peste drum alte două fete „dulci”. Își potrivesc din nou șlițul anterului, își aranjează bucele pe frunte și se îndreaptă spre ele agale, cu umerii țepeni, rinjînd larg.

Și așa cum înaintează, izolat, ridicol, pare o pată neagră ce se scurge pe bulevard, stricînd armonia liniilor și a mișcării.

PRIMĂVARA

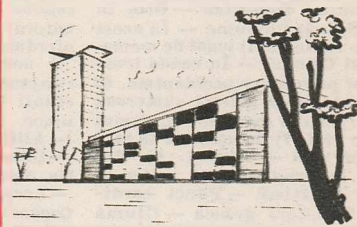
Primăvara cea sprințară
A sosit azi-noapte-n gară;
Tînără, bine dispusă
Și cu flori de cîmp în trusă.

Chiar de-i martie și dacă
Tot mai plouă cîte-oleacă
Ea sosește-n Capitală
Totdeauna punctuală.

Doar meteorologii — cîd —
O prinesc puțin cu pică
Și surprinși de-a ei sosire
Nu-și mai vin de-atunci în... fire.

Însă-n stradă noul bloc
Parc-ar spune, mîndru fac,
(Cum, de altfel, e firesc!):
— Eu sînt GATA s-o prinesc!

Rodica TOTH

SĂRMANE PROMETEU!

de Silviu GEORGESCU

Nimic: tuburi, cirpe, petice de ziare, sîrme, elice... Nimic... Și totuși: expoziție de sculptură... Succes enorm... Cel mai de seamă eveniment artistic al anului...

„O cu totul nouă și excepțională împletire a elementelor nelimitate de expresie, cu bizarul antropomorf...” — cum decretează la unu din posturile de televiziune pînă și temutul critic de artă Y.W.

Și artistul, un vîlăgan deșirat cu infățisare sportivă și făcălie geometrică, nu știe încotro să se mai împariă. Stringe miini, dă interviuri încasează cecuri...

Acum însușește, printre capodoperele care fără prea mare osteneală au fost în așa fel aranjate încît să dea impresia unui maidan cu vechituri, pe un cunoscut fabricant de bretele și gumă de mestecat. Spre deosebire însă de celelalte personalități din lumea bună care i-au vizitat pînă acum expoziția, fabricantul acesta are un cusur: se decide greu. Se oprește dinaintea fiecărei piese, „ascultă din ce în ce mai captivat explicațiile, dă din cap și trece mai departe, la următoarea... Și tot așa.

Pînă la urmă artistul începe să-și piardă răbdarea. Au mai sosit între timp și alți vizitatori care-l așteaptă. În sfîrșit (se pare că acesta e termenul cu care se anunță de obicei limita oricărei răbdări)! În sfîrșit, chiar

în clipa în care artistul își pierde orice speranță, fabricantul, al cărui ochi de „cunoscător” scormonea neconștient prin jungla de fiare și sîrme îndoite, exclamă deodată:

— Ei, comedie! Dar asta? ...Asta ce-o mai fi?
Artistul e emoționat. I-au dat lacrimile.

„Cîtă înțelegere! Ah, cîtă sensibilitate!” — gîndește.

În fața lor chiar, la dreapta mucusului de țigară infățîșînd „Tragicul sfîrșit al nfericicului Hidalgo din Moneha”, un bloc masiv de marmură, deasupra căruia se răsucește spirala unui biet arc de canapea... Biet arc de canapea! Asta pentru mine ori pentru dumneata, cititorule, care habar n-avem ce înseamnă aia „artă”... „abstracționism”... Pentru un cunoscător, însă... pînă și cele mai mici detalii de interpretare, cum ar fi, de pildă, jocul beculuțelor care clipește pe rînd la cele două extremități ale arcului, infățîșează... hm, infățîșează... „Drace! Ce-or fi infățîșînd, oare?”

De data aceasta, întrebarea și-o pune însuși artistul... Privește năuc arcul de somieră, marmura... Studiu, fără îndoială. Un studiu infățîșînd...

— Să fiu al naibii! — declară în clipa aceea fabricantul de cozonaci, punctînd cu bastonul în direcția beculuțelor. Pun rămășag că am ghicit: e o barcă cu aburi!...

Tăcere. Desperat, artistul trage cu coada ochiului spre locul unde știe că se află de obicei catalogul... Fatalitate! Catalogul lipsește. Își acoperă cu palmele văpaia obrăjilor, care ard ca focul. Și deodată face ochii mari: focul! Asta e! Dar cum de a putut să uite? Focul! Mitul prometeic, asta reprezintă studiul... Ideea i-a venit într-o seară, la operă. Se cînta „Prometeu”.

A dat fuga acasă... a trimis să-i cumpere parilura... a pus să i-o cînte la pian... a răvășit sunetele, a scos arcurile de la somieră și...

Industriașul urmărește cu interes explicațiile artistului, elegantă mișcare a miinilor îmbrățîșînd spații... Nu prea înțelege el mare lucru. În-cuvîntează, totuși, din cap. „Se aprobă!” — adică.

— Nevăzută, undeva de-asupra lumii, pîndește Zeus Olympianul... Sosește Prometeos... Iată-l furîșîndu-se pe spirală! Beculețul de sus e focul... Sărmane Prometeos!...

Și dă-i... Și dă-i!...

— Imposibil! Dacă vășpun — îl contrazice cîteva ceasuri mai tîrziu secretara. Mitul prometeic nici nu l-ați avut în expoziție. S-a vîndut încă de acum trei luni „Ligii industriale pentru ocrotirea milului antic”. Doar eu am încasat ceul. Priviți!

Și-i întinde catalogul expoziției. Nici urmă de Prometeos... În schimb, în dreptul studiului pe care adineauri a lipit cartea de vizită a fabricantului, următoarea explicație: „Pureci irritants în delir — studiu”.

CU ȘI FĂRĂ FARD

UNDEVA ÎN R. F. G. Capul familiei către fiica sa — elevă în ultima clasă de liceu.

— Ce-ai văzut aseară la teatru, Minna?

— „Wilhelm Tell”, papa.

— Da? Slavă domnului! Bine că ai făcut, în sfîrșit, cunoștință cu Schiller!

— Desigur, papa, numai că el se numește Müller!

Funcionarul l-a rugat pe patron să-i permită să plece acasă astăzi mai devreme, deoarece își sărbătorește nunta de argint. Dar patronul nu se lasă înduplecat.

— Cunoaștem noi tertipurile astea! Dacă-ți dau azi voie să pleci mai devreme, istoria asta o să se repete la fiecare douăzeci și cinci de ani!

UMOR DIN ÎNTREPRINDERI

Din gazetele de perete ale Combinatului Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”

În unele secții ale C.P.C.S. se mai practică asaltul la sfîrșit de lună.

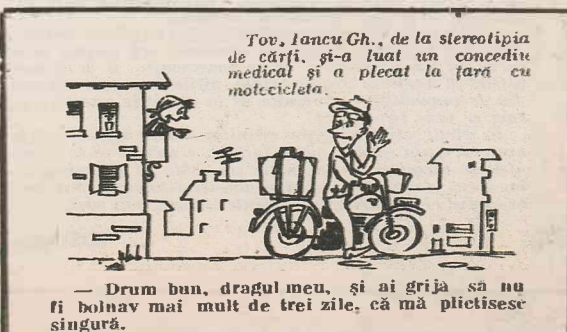
La recentul concurs anual de calitate în industria poligrafică, locul I a fost obținut de către Combinatul Poligrafic Casa Științei.

— Zimbiți, vă rog...

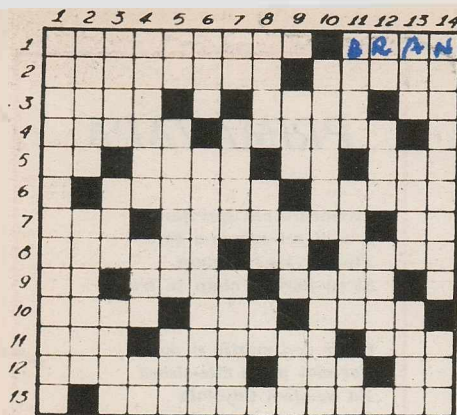

Rebutul: Ce bine că e iar sfîrșitul lunii! Iată-mă din nou personaj central...

Tov, Iancu Gh., de la stereotipia de cărți, și-a luat un concediu medical și a plecat la țară cu motocicletă.

— Drum bun, dragul meu, și ai grijă să nu fi bolnav mai mult de trei zile, că mă plictisesc singură.

Cu sare și piper...

ORIZONTAL: 1) Interpretul rolului titular în comedia „Bujor al 13-lea” — Stan și... celebru cuplu de comici americani. 2) Niky... artist emerit, interpretul lui Tipătescu în comedia „O scrisoare pierdută” de Caragiale — E lingă... piper. 3) A și manifesta veselie — Puternici — Rece! 4) Puiu Călinescu în comparație cu Tomazian — Oraș în U.R.S.S. 5) Pronume — În acest loc — Indisolubil legat de memoria lui Columb — În coada frusturilor petrolifere occidentale. 6) Înțărirea unei galerii subterane — Joc popular românesc cu ritmul foarte vioi. 7) Completare la tac! — Enervată — Usturoi. 8) Revistă bucareșteană de satiră și umor — Articol — Punct cardinal. 9) Literă greacă — Glumă — Popor antic. 10) Individui — A apare — Ca ardeul. 11) A se știi (mold.) — Petrecere la toartă — Articol (abr.). 12) Prietenul lui Păcală — A fi în repaus — Cămăși inflorate. 13) Confratele berlinez al „Urzicii” — VERTICAL: 1) Kukrniksi. 2)

A se așeza în cale — Zeflelele, persiflări. 3) Celebru caricaturist ceh, autorul ilustrațiilor la romanul „Bravul soldat Svejk” de Hašek — Oraș în R.P. Ungară — Linii ferate. 4) În formă de inel — Pronume — Transportat! 5) Sodiu — Regretat actor comic bucareștean — Petrecere cu muzică și dans. 6) Romancier portughez — Umorist clasic român, autorul comediei „O scrisoare pierdută”, „D-ale carnavalului”, „O noapte furtunoasă” etc. 7) Conjunție — Simbolul slăbiciunii (pl.) — Autor de satiră și umor. 8) Fald — Literă greacă — Alifie. 9) Iubesc... pe latinește — Interjecție ce însoțește apariția reputatului comie N. Stroe — Localitate în Elveția. 10) Copăcel — A percepe cu organele senzoriale. 11) Multă însuflețire — Caragiale între prieteni... — Ordinea vocalelor. 12) Rodica Dănculescu — Particula a vititorului — Miorița. 13) Atmosferă — Riu în Iugoslavia — Lac canadian. 14) Cunoscut comic bucareștean — ... Buhogîndă.

BÎRCĂ VASILE — Timișoara. Pentru a ne rămîne spațiu ca să răspundem și altor cititori, nu vom putea satisface decât cîteva din întrebările pe care ni le-ați pus. 1) Multe din mumii găsite în Egipt se află, astăzi, expuse în diferite muzee din lume. Bineînțeles că o mumie (ca orice alt cadavru) poate fi fotografiată. Fotografia unei mumii (adusă în țară de N. Cretzulescu) a apărut într-unul din numerele trecute, în revista noastră. Intrucît între mumii nu există diferențe sensibile, care să se traducă fotografic, probabil că mumiile lui Ramses al III-lea arată aproximativ la fel cu cea a cărei fotografie a apărut în „Flacăra”. 2) Există în colecția S.R.S.C. o cântăciță foarte interesantă despre viața albinelor. Acolo se vorbește pe larg și despre trîntor. 3) Numele științific al mătăsărilor este bombycilla garrulus. El este o pasăre din nordul Europei, de culoare cenușie, cu aripile și gîtul negre cu pete roșii și cu un moț în creștetul capului. Mătăsarul își petrece iarna prin regiunile noastre.

SAVICENCO MIRCEA — Piatra Neamț. Steaua Σ Aurigae este o stea dublă, formată dintr-o stea principală și un satelit obscur, ce nu poate fi văzut. Diametrul stelei principale este aproximativ de 200 de ori mai mare decît diametrul Soarelui. Diametrul satelitului este de 2.000 de ori mai mare decît diametrul Soarelui. Deci satelitul este de aproximativ 10 ori mai mare decît steaua principală. Densitatea materiei din satelit este de 1.000.000 de ori mai mică decît densitatea Soarelui. Din această cauză, masa satelitului este mai mică decît masa stelei principale, deși în diametru el este mai mare decît steaua principală.

POSTOLACHI V. — Vaslui. Norii de zăpadă se formează cînd temperatura aerului e mult sub 0°. Vaporii de apă se transformă atunci în cristale mici de gheață. Adunîndu-se mai multe la un loc, acestea alcătuiesc steluțe de zăpadă care, la rîndul lor, prin unire cu altele, dau fulgii de zăpadă, pe care noi îi primim în chip de ninsoare. E clar și just că ninsoarea reprezintă un fenomen al naturii. Și e tot atît de clar și de just că zăpada este un substantiv (de genul feminin). Deci ambele... „tabere” ale dumneavoastră au dreptate.

POPESCU DUMITRU - Anina. Spațiul nu ne permite să publicăm o hartă atotcuprinzătoare a globului — cum ne solicități dv. Găsiți însă ceea ce vă interesează în orice carte de geografie generală și în orice atlas geografic. Interesați-vă la o librărie. Despre regiunea cuprinsă între Tigru și Eufrat, care se întinde de la golful Persic pînă în apropierea tărîmului de răsărit al Mediteranei, vă putem spune că — acum 5.000 de ani — era locuită de sumerieni, un popor de la care au rămas urme de veche civilizație și care vorbea o limbă a cărei origine nici azi nu se cunoaște bine. Dacă vreți mai multe amănunte despre acest popor, consultați „Istoria universală”, recent apărută (pag. 184). Cu celelalte întrebări vă rugăm să reveniți, formulîndu-le mai clar. Și, în orice caz, limitați numărul lor la cel mult două într-o corespondență.

GOICEANU VLAD — Bicăz. Experiențe de adormire a bolnavilor prin acțiunea curentului electric — curent de o frecvență determinată — au avut loc, în Uniunea Sovietică, cu ani în urmă. În 1955, Institutul de cercetări științifice care se ocupă cu aparate și instrumente chirurgicale din Moscova crease deja un aparat destinat acestui scop. Somnul provocat cu ajutorul curentului electric nu se deosebește cu nimic de somnul fiziologic normal. Există, de asemenea, de citiva ani instrumente și pentru sutura mecanică a oaselor — așa că ideea dv. nu mai are nimic „fantastic” în ea.

CORFESCU V. — Slatina. Posibilitatea existenței anumitor forme de viață pe Lună nu este cu desăvîrsire exclusă. Profesorul doctor în științe fizico-matematice Nadejda Sitinskata, din Uniunea Sovietică, presupune, spre exemplu, că praful care acoperă suprafața Lunii a fost acumulat în sute de milioane de ani și că acest praful a putea conține nu numai particule minerale, ci și unele micro-organisme transportate prin spațiul cosmic, cum ar fi spori de plante sau chiar forme embrionare de viață. Fără îndoială că viața, așa cum o cunoaștem noi pe Pămînt, nu poate exista pe Lună, unde nu este nici aer, nici apă. Dar s-ar putea ca în straturile inferioare ale depozitelor de praful să se ascundă unele forme de viață primare, care au dispărut de mult de pe Pămînt.

DE VORBĂ CU MEDICUL

În rubrica noastră de astăzi răspundem la întrebările puse de cititori.

GROZAVU VICTOR — Vama. Scleroza în plăci este o boală care uneori are o evoluție foarte lentă și cu perioade de remisiune care pot merge chiar pînă la 30 de ani. Tratamentul bolii este foarte complex și variat. Se folosește salicilatul de sodiu — 1,5 grame pe zi — asociat cu injecții zilnice de soluție sterilă de piramidon 5%, de la 5-10 grame pe zi. Actualmente se folosește Cortizonul și A.C.T.H. asociat cu antibiotice, dacă există focare infectioase. Se mai folosește perfuziile cu plasmă (1-2 perfuzii de 100-200 grame pe săptămînă, pînă la un total de 4-5 litri de plasmă). În stadiile precoce de boală se folosesc cu bune rezultate serul antirelicular Bogomoleț. Se mai aplică injecții cu extrase de placenta și anticoagulante ca: pelentan și heparină. Vitamino-terapia cu vitaminele B₁, B₂ și C este, de asemenea, indicată. Băile de lumină și razele ultraviolete se aplică în formele care au tendințe de cronicizare. În forma cronică este indicată cura balneară la Victoria. Dacă fiind complexitatea tratamentului, acesta va fi indicat și urmărirea de medicul care vă îngrijește sau de către un serviciu spitalicesc de specialitate.

cele relatate, se pare că nu e vorba de epilepsie, ci de o altă afecțiune care se cheamă pituitism și care nu este deloc periculoasă, necum transmisibilă descendenților. Pentru lămurirea precisă a cazului, este necesar să consultați un medic psihiatru din Orașul Stalin sau să deplasați bolnava la București.

STĂNESCU MIA — Tg. Jiu. Medicamentul sovietic de care întrebați nu se găsește la noi în țară. Avem însă multe preparate indigene cu acțiune eficientă în insuficiența coronariană. Preparatul Verodigen are prescripții speciale și nu este indicat în cazul dv.

TUTUNARU — Craiova. În scrisoare nu ne comunicați dacă ați făcut în ultimele luni mari eforturi intelectuale. În cazul că pînă acum cîteva luni ați dat dovadă de o capacitate normală în munca dv. școlară și intelectuală în general, starea de care vă plîngeți poate să fie cauzată de o stare de oboseală, de astenie. Această stare este trecătoare. Trebuie să vă organizați astfel viața încît să imbinăți munca intelectuală cu perioade de timp liber, pe care să-1 folosiți în plimbări în aer liber, spectacole etc. Corecți alimentația, în care să abunde proteinele: carnea, peștele, ouăle, brînzeturile. Luați de trei ori pe zi cîte două tablete de glutacid și faceți zece injecții de stricnină de 1-2 miligrame pe fiolă, una pe zi. Veți reveni în scurt timp la situația pe care o doriți.

STOICA N. — Orașul Stalin. Într-adevăr, funcția piciorului dv. va reveni la normal și afirmațiile care s-au făcut sînt exacte. Poate că nu s-au epuizat încă tratamentele necesare pentru a grăbi vindecarea. Urmăți în totul sfaturile date de medicii care vă îngrijesc.

BALENA E ÎNZESTRATĂ CU... RADAR

Această afirmație, la prima vedere ciudată, este totuși întemeiată. Constatarea — cu totul nouă în zoologie — a fost făcută recent de un grup de savanți. Cum au procedat ei pentru a ajunge la concluzia de mai sus? Două balene de mărime mijlocie au fost instalate în niște bazine a căror apă era foarte tulbură. Lipsite astfel aproape complet de posibilitatea de a vedea și nefiind înzestrate de natură cu un simț olfactiv prea dezvoltat, balenele s-au comportat totuși absolut normal. Ele au evitat pește și au ocolit cu ușurință obstacolele plasate în bazine de către cercetători, deși printre acestea se aflau și pereți transparenti din sticlă, a căror prezență era foarte greu de sesizat.

Studiind comportarea balenelor, cercetătorii au ajuns la concluzia că — asemenea lilieciilor — ele dispun de un fel de sistem similar radarului, care emite ultrasunete. Izbindu-se de obstacolele întinse în calea lor, ultrasunetele se reflectă și sînt apoi recepționate de aceste animale, ajutîndu-le să se orienteze.

SFATURI practice ÎNGRIJIREA MÎINILOR

Aspectul mîinilor este cartea de vizită a igienei corporale. Cu această axiomă sînt de acord toți medicii igienisti, ca și cosmeticienii. Nimic nu poate explica un aspect îngrijit al mîinilor decît neglijența — cu alte cuvinte nepăsarea față de curățenia propriului corp.

Fiind membrele cele mai solicitate în activitatea noastră de fiecare zi — și, în același timp, la fel de expuse priverilor ca și fața — mîinile trebuie, deci, cu atît mai mult supuse îngrijirii.

Nici cei care execută munci aspre și nici gospodinele care curăță zilnic zarzavaturile nu pot invoca motive care să scuze lipsa de îngrijire a mîinilor. Pentru că există modalități de a înlătura urmele și efectele nedorite, indiferent de cauzele care le-au produs.

Cînd epiderma devine aspră — spre exemplu — sau cînd începe să crape, mîinile trebuie spălate cu apă călduță amestecată cu amoniac (o lingură de amoniac la un pahar cu apă), iar după aceea țese ușor cu prosopul — altă incomplet uscată — și unse cu glicerină. În cazul cînd crăpăturile se mențin, se vor unge, înainte de culcare, cu untură de pește amestecată în proporții egale cu ulei de ricin și cu untură de porc nesărată, înfășurîndu-se apoi în tifon spre a nu murdări lenjeria patului. Dimineața vor fi spălate cu apă caldă, în care s-a adăugat puțin bicarbonat de sodiu, și cu săpun (de preferat săpunul de ras), fîră a le freca prea mult.

Petele de zarzavat, care rămîn pe degete după curățirea acestora, se pot îndepărta cu zeamă de lămîie sau cu pudră de amidon amestecată cu glicerină. Dacă pielea și-a pierdut din albeața ei naturală, se freacă mîinile cu mlăi și cu pufină apă sau se ung, seara, cu o pastă făcută din: 250 gr migdale dulci pisate; 60 gr de zeamă de lămîie.

Cînd pielea de la coate devine aspră și se „scimoșează”, se freacă porțiunile respective, seara și dimineața, cu o bucată de lămîie. Prin procedeu acesta, în 8-10 zile pielea devine netedă și catifelată. Pentru prevenirea apariției aspririi pielii la coate, ca și pentru îndepărtarea porfînurilor îngroșate în jurul unghiilor, e recomandabil să se folosească, la fiecare spălat, piatra-ponce.

Pieluța care crește și crapă la rădăcina unghiilor trebuie, din cînd în cînd, tăiată cu forfecuța sau presată spre carne cu un instrument de os semiascutit. E de la sine înțeles că unghiile trebuie tăiate, pilite și curățate cît mai des de impuritățile provenite de la obiectele murdare cu care se vine în contact.

În sfîrșit, cînd epiderma mîinilor sau a brațelor capătă aspectul acela numit „pielea găinită”, e necesar să se administreze corpului o mai mare cantitate de vitamina D, iar local, unguente conținînd aceeași vitamină (vezi tratamentul crăpăturilor persistente indicat mai sus).

JOSIANA

VÎNĂTOARE FĂRĂ ARME

Distracția preferată a băștinașilor de pe o insulă din golful California este vînațoarea de iepuri. Dar o vînațoare fără pușcă și fără arc. Indianul aleargă după iepure, urmărindu-l pînă ce acesta cade extenuat. În ciuda vitezei cu care fuge iepurele, indianul învinge pentru că este mai rezistent și știe să-și dozeze efortul.

CONSIDERAȚII PEDAGOGICE PE MARGINEA UNUI BILET DE TRAMVAI... (STUDIU ÎN MINIATURĂ)

Investit la prima vedere numai cu funcția de a economisi omului timpul în parcursul distanței, biletul de tramvai ascunde sub înfățișarea lui modestă semnificații mai adânci.

Considerându-l în perspectivă pedagogică, el ni se prezintă, în prima etapă a studiului nostru, atunci când este cumpărat sau... ocolit. L-am surprins cu această ocazie, prilejuind unuia ce nu-și începuse de mult „cariera” de călător, această dezamăgită reflexie:

— Vasăzică și oamenii mari spun minciuni. Și încă gogonate!... („Nu-i nevoie de bilet, tovarășe, copilul are numai patru ani”).

Alteori, acest prim moment se petrece la ușa din față, când urcă pe acolo unul din acei călători nu prea grăbiți să-și scoată bilet. Atunci reflexia marțorului de-o șchioapă sună admirativ (ceea ce îi dă un caracter foarte periculos): „Mare smecher tata! Pe toți îi duce...”

Nu putem încheia prezentarea acestei etape fără a consemna și un alt caz, în care eroul este un bălat de 10-11 ani, mare meșter în a scăpa de controlori. Se mai găsește uneori și cite un călător admirativ:

— E dat naibii puștiul! Deștept foc, domnule! Și puștiul fraudulos devine, în propria lui conștiință, erou.

În etapa a doua ne-am propus să studiem exercitarea dreptului la călătorie, drept ce decurge din biletul (înut demonstrativ între degete. Această etapă furnizează uneori micului călător începător, material pentru nedumeriri ca:

— Tata e invalid? — sau:
— Tata e bătrîn? — sau:
— Tata e femele cu copil în brațe? — sau:
— Ce o fi văzînd tătucu’ atît de interesant, de privește într-una pe geam?

În aceeași etapă poate surveni un moment vesel, cînd tovarășii călători sînt rugați să dea biletele la control. Începe căutarea biletului, întoarcerea pe dos a buzunarelor, cercetarea verighetel, a curelei de la ceas și a altor ascunzîșuri posibile, prilejuind celui mic reflexia: „Ce frumoasă era povestea cu bălețelul ordonat!”

Coborîrea din tramvai, cuprînsă implicit în drepturile posesorului de bilet, face obiectul studiului nostru în etapa a treia. Acum reflexia ar putea suna așa: „La ce m-o fi pedepsit pe mine că am drăcut, cînd el...” Sau: „Le zice tare tătucu’, nu poți să te pui cu el...”, ambele reprezentînd variații pe tema: „Nu te împinge, dobitocule...”, nu sta în ușă, că nu ești transparent...”, dă-te la o parte, caraghosule...” etc. etc.

Etapă a treia și ultima tratează implicațiile pedagogice ale biletului de tramvai după coborîre. Căci iată-l zvrîlit pe caldarîm, la doi pași de cutie, avînd muștrător în jurul său întreg orașul pe care, fără voia lui, îl murdărește. Un pionier a urmărit traiectoria biletului zvrîlit de tătucu’ și a schițat gestul de a-l ridica. Dar tătucu’ l-a tras nerăbdător: „Grăbește pasul, că întîrziem!”

Nu vă lăsați înșelați de modesta înfățișare a biletului de tramvai! El este totodată și un bilet de examen pentru „știința comportării cetățenești”. Și mai sînt din cei care nu izbutesc să la nîci „suficient”, cîzînd la examen sub ochii marțorilor tăcuti, dar cumplit de exigenți, care își încep nu numai „cariera” de călători, dar și pe aceea de cetățeni.

SEN Alexandru

DISCUL... PE VIU

Cei ce lucrează în uzine și fabrici s-au obișnuit în ultima vreme să primească vizite la... omiciliu. Le vin în ospetie muzele: în sala mare a clubului i-a dat ieri concertul Orchestra „Iarmonicii de Stat;” mîine, ea avea loc vernisajul unei expoziții de arte plastice, iar săptămîna viitoare, vor veni să le citească din operele lor nișii autorii. Un fenomen obișnuit, care tinde să devină de lomeniul cotidianului.

De astă dată, la uzinele Mao Tze-dun” oaspetele a fost... iscul, prin reprezentanții săi direcți: orchestra și soliștii întreprinderii „Electrecord”. O săptămîină întreagă, organizînd asenena manifestări, Centrul de ibrării și difuzare a cărții, împreună cu întreprinderea „Electrecord” au ascultat păreile celor cărora le destinat discul.

Sala în care s-a prezentat concertul ra plină cu mult năntea începerii peactacolului. Cea nai mare îmbuleală era însă în olțul în care se nstalase standul u discouri. Cumarătorii angajau iscutii, făceau

schimburi de păreri și încercau adesea cu timiditate să interpreteze bucată preferată.

A plăcut oare concertul? Priviți instanțaneele luate de obiectivul aparatului imediat după terminarea concertului dirijată de Theodor Cosma. Cîntăreții Roxana Matei, N. Nițescu și Florin Dorian, precum și Valentin Teodorian de la Teatrul de Operă și Balet, au fost pur și simplu asaltați de amatorii de muzică și autografe. Iar discurile expuse la stand au repetat seara, acasă la noii lor stăpîni, concertul prezentat în uzină.

Alături de carte, alături de film, alături de teatru, discul a demonstrat încă o dată că își ocupă locul cuvenit în viața culturală a celor ce muncesc.

D. G.

ȚARA LÎNII DE AUR

Frumusețile și bogățiile Colchidei, situată la sudul zidului emeț al munților Caucaz, i-au tras în aceste ținuturi legendare, în urmă cu milenii, pe vechii greci.

Se zicea că acolo, în țara Colchidei, există o „lînă de aur” un nu era alta pe lume. Și tuncii, spune povestea, un număr e vreo 50 de greci viteji și-au urat o corabie, căreia i-au at numele de Argo, pornînd pe alea apelor spre Colchida, cu îndul să pună mina pe vestita lînă de aur”. După numele orăbiei lor, cei 50 de viteji au ost numiți „argonauți”.

Secole de-a rîndul, diferite opoare — și, mai ales, turcii — u jefuit regiunea Colchidei. Ca rmare, grădina frumoasă a olchidei a căzut în paragină, ar locuitorii de aiel, georglenii, u sărăcit. Cu vremea, locurile ceasta au fost năpădite de mîrcuri și mlaștini, în care se curgeau ape turburi. Depre- unea Colchidei fiind separată e mare printr-un șir de dune apele neputînd să-și găsească ale de scurgere, se îngrămă- iseră în părțile mai joase, rîmînd puzderie de bălți și mlaștini ce împrăștiu un mî- is înănbușitor, de ierburii pu- ezite. Cine încerca să pătrundă i ținuturile acestea se înămo- a pînă la genunchi, pînă la iep... pînă peste cap. Capace- le de mlîr și ierburii îl ghîbeau cu totul. Astfel arătau este locuri pînă acum un sfert e veac.

În timpul puterii sovietice, giunea Colchidei a redevenit nul din colțurile cele mai înnunatăe din lume. Văile ad- dată inundate de ape turburi i fost asanate cu ajutorul ca- alelor. În locul mlaștinilor

au răsărit livezi de lămii, por- tocali și mandariini, plantații de tunga (arbore chinezesc, din nucile căruia se extrage un ulei care ferește metalele de rugină), plantații de ceai și de rami (urzică chinezească, din care se scot fibre mătăsoase).

Pămîntul recucerit a fost apoi înfăit prin plantații de eucalipti aduși din Australia. Ră- dăcinile acestui „arbore-pompă”, larg ramificate, sug necentenit apa din pămînt și o evaporă a- poi, prin frunzișul lor bogal. De-a lungul drumurilor care străbat depresinua Colchidei de odi- noară, perdelele de eucalipti răs- pîndesc astăzi o aromă plăcută. Ele străjuiesc drumurile, adă- postînd arbuștii de ceai și plan- tațiile de portocali de vînturile reci din timpul iernii și al toam- nei.

În ultima vreme, pe locurile vechii Colchide a fost plantat și bambusul. Și iată cum munca fără preget a omului sovietic a transformat ținutul acesta mlaștinos într-o minunată gră- dină, supranumită azi „țara poamelor de aur”.

... vechii egipteni cunoșteau clocoțoarele de pui artificiale! Cu ajutorul căldurii solare și a unor instalații adecvate, ei pen- seau să scoată din aceste clocoțoare pînă la 900 de pui la o „recoltă”.

... tot ei dețineau secretul de a face ca o țesătură să dureze mii de ani? Stoffele găsite în mormintele faraonilor s-au dovedit, după 4.000 de ani, la fel de rezistente și de suple ca și pe vremea cînd au fost țesute.

... în India există și azi o uriașă coloană de fier, veche de 4.000 de ani, care nu prezintă nici urmă de rugină? Coloana măsoară 18 metri înălțime și este expusă tuturor intemperțiilor.

... filozoful Aristotel folosea penița de metal cu trei secole și jumătate înaintea erei noastre? Asemenea penițe făcute din bronz au fost descoperite și în unele morminte ale romanilor.

... chinezii au inventat înaintea europenilor literele mobile pen-

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

DE CE NE FOLOSIM MAI MULT DE MÎNA DREAPTĂ

Tovarășă Emilia Cojocaru, din Urziceni, întreabă de ce omul obișnuiește să folosească mai mult mina dreaptă și dacă e neapărată nevoie ca un copil stingaci să fie reeducat. Îi răspundem prin materialul de mai jos:

E lucru stabilit că omul s-a servit mai mult de mina dreaptă încă din cele mai vechi timpuri ale existenței și evoluției sale. Diferite obiecte de uz curent, descoperite de arheologii, stau mărturie acestei afirmații. Toate uneltele de lucru ale omului preistoric erau adaptate la mina dreaptă. Același lucru se observă și în operele de artă ale antichității. Hercule își ține ghioaga cu mina dreaptă, tot așa își ține și Neptun tridentul etc.

Cum se explică aceasta? Se știe că mișcările mîinii drepte sînt reglate de emisfera stîngă a creierului, care e mai dezvoltată decît emisfera dreaptă. De multe ori însă, observăm la unii oameni folosirea cu predilecție a mîinii stîngi; fenomenul se datorește unei particularități a scoarței cerebrale a copilului, fără ca această particularitate să aibă o semnificație patologică specială. Mulți oameni de seamă s-au servit de mina stîngă în locul celei drepte, fără ca, prin aceasta, să fie prejudiciați cu ceva în activitatea lor. Unul dintre aceștia a fost chiar eminentul fiziolog rus Ivan Pavlov, ceea ce nu l-a împiedicat să ajungă pe cele mai înalte trepte ale științei.

Ținînd seama de faptul că imensa majoritate a oamenilor folosesc mina dreaptă, este utilă concluzia trasă de către una dintre colaboratoarele științifice cu renume ale Institutului de pediatrie din Moscova, Mariana Kistiakovskaia, de a supraveghea îndeaproape mișcările copiilor, începînd de la o vîrstă timpurie, și de a combate eventualele lor tendințe de a folosi stînga în loc de dreapta. Aceasta pentru că aparatele, mașinile, tablourile de comandă și toate instrumentele de lucru sînt adaptate azi pentru mina dreaptă.

Totuși, dacă, în cînda măsurilor luate, un copil continuă să folosească mai mult mina stîngă, el nu trebuie să fie contrariat; contrarierea ar avea drept efect fenomene dislexice și disgrafice (greutăți la învățarea scrisului și a cititului), deci consecințe cu mult mai proaste decît alea ce ar decurge din faptul că el ar rămîne, eventual, stingaci.

În concluzie: e bine — dacă putem obține aceasta fără a forța nota — să reeducăm copiii stingaci; dar e mai bine să rămîni stingaci decît să li se creeze, prin contrarii repetate, cine știe ce alte neplăceri.

ȘTIINȚĂ

tru tipar? Ei tipăreau astfel încă din secolul al XII-lea, în timp ce, în Europa, Gutenberg le a inventat abia în secolul al XV-lea.

... vechii chirurghi din Alexandria făceau cu multă îndemînare operații pe creier? Ei se serveau, pentru deschiderea cutiei craniene, de instrumente din metal perfect adaptate acestor operații.

... carele romane aveau dispozitive cu care măsurau automat distanțele parcurse? Aceste dispozitive constau fie dintr-un cadran al cărui arător se mișca în raport cu distanța străbătută, fie din niște bile care cădeau într-o cutie, la un anumit număr de învîrturi ale roților.

... cel mai vechi tunel săpat în pămînt a fost realizat din ordinul reginei Semiramida? Tunelul constituia o cale de circulație secretă între cele două palate ale reginei și avea pereții zidiți cu plăci de piatră ce erau lipite între ele cu un produs bituminos.

OBIECTIV

● Noua „piață comună”, organizată sub egida nord-americană de către șapte state sud-americane, se asemăna foarte bine cu „piața comună” vest-europeană: ambele au caracter falimentar...

● Din relatările presa sud-americană reiese că noua „piață comună”, de parte de a servi interesele țărilor respective, deschide porțile în fața penetrației imperialismului nord-american. De aci și interesul subtil pe care-l manifestă Washingtonul față de America Latină. Interes concretizat prin masive investiții în această regiune, care și așa furnizează monopolurilor din S.U.A. beneficii uriașe.

● 5.125 de falimente în Turcia numai în 1959. Față de 1958, această cifră vorbește de o creștere uluitoare, de aproape 4.000 de falimente. Încă un record de tip american al Turciei... n.a.l.o.-mizate.

● În fața unui tribunal vest-german a fost adus spre judecare procesul călăului nazist Lukys, acuzat de a fi ucis 214 evrei în regiunile ocupate în timpul războiului hitlerist. Tribunalul, aruncând la concluzia că Lukys a omorât „numai” 185 evrei, și nu 214, l-a condamnat doar la șapte ani închisoare! Comentariile sînt de prisos.

● Într-o scrisoare adresată ziarului „New York Times”, doamna Dorothy Hutchinson, una din reprezentantele lucide ale trefiei publice americane, cere ca S.U.A. să nu-și considere aliații „drept parteneri într-o cursă ce duce spre o sinucidere generală, ci parteneri la o dezarmare generală”. Cu altul mai mult cu cît nici aliații atlantici nu au motive să fie încințați de repetatele invilații la... sinucidere, lansate de generalul Norstad.

● Comisia pentru afacerile externe a Senatului S.U.A. a publicat un amplu raport, în care se subliniază că problema relațiilor cu U.R.S.S. este pentru S.U.A. o PROBLEMĂ CENTRALĂ sub toate aspectele. Și cînd te gîndești că, în urmă doar cu cîteva decenii, America nu recunoștea nici măcar existența primului stat socialist...

● Autorii aceluiași raport recunosc de asemenea că există toate temeiurile să se considere că septenatul sovietic va fi îndeplinit sau chiar depășit. Ceea ce spulheră implicit toate calomniile debitate de unii „experți” americani pe seama grandiosului plan de dezvoltare a economiei naționale a Uniunii Sovietice.

● Înaltul comisar al S.U.A. din insulele Riukiu a cerut în mod ultimativ autorităților locale să introducă în Okinawa o lege cu privire la așa-zisa activitate subversivă. Pretextul? Vechea goșoriță a „pericolului comunist”. Aceasta pentru că populația Okinawei ar vrea să scape de un pericol real: ocupația americană.

● O recentă anchetă pentru sondarea opiniei publice, efectuată în S.U.A., s-a soldat cu un rezultat cît se poate de edificator: 77 la sută dintre americani s-au pronunțat pentru interzicerea experiențelor nucleare.

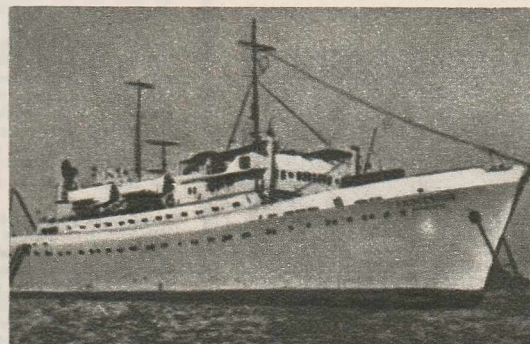
DOCUMENTE PREȚIOASE. În biblioteca universității din Tomsk (Siberia) se află, printre cele 2.500.000 volume, și diferite cărți editate în timpul revoluției franceze din 1789. Se crede că aceste cărți au fost aduse în Rusia de către contele Pavel Stroganov, intelectualul cu vederi înaintate. În fotografie: copertele a trei din aceste lucrări.

DUPĂ 43 DE ANI de muncă în minele Sileziei, pensionarul polonez Michal Sawa, în vîrstă de 87 de ani, are parte de o bătrînețe liniștită. Iată-l făcînd o plimbare cu scuterul său.

↑ **UN MARE ARTIST AL CERAMICII** este Gorka Gáza, din localitatea Nógrád-Verőce (R. P. Ungară). În cei 40 de ani de muncă în arta ceramicii el a obținut nenumărate medalii de aur la diferite expoziții internaționale de la Milano, Paris, New York etc. Iată-l pe acest adevărat veteran al artei sculpturale într-un colț al micului muzeu din locuința sa.

PENTRU EXPLORAREA ADÎNCURILOR. Vasul sovietic purtînd numele eminentului meteorolog și climatolog rus A.I. Voikov a pornit în cursă, pentru a întreprinde cercetări oceanografice în toate mările și oceanele. El este înzestrat cu cea mai modernă aparatură, pusă la dispoziția unor cercetători de înaltă calificare.

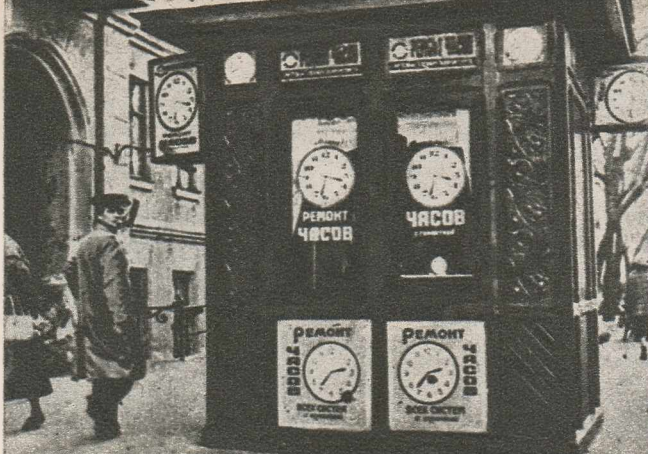
↑ **„DRESDA” A VENIT LA BUDAPESTA...** Celebrul Muzeu de artă plastică din Dresda (R.D. Germană) a împrumutat Muzeului de arte frumoase din Budapesta un mare număr de colecții celebre, pentru a organiza o expoziție. Iată o mică parte din cei peste 100.000 de iubitori de artă budapeșteni care s-au perindat prin expoziție.

↑ **UN „REMBRANDT” ÎN RESTAURARE.** La „National Gallery” din Londra, specialistul A.W. Lucas lucrează la restaurarea unui tablou al marelui Rembrandt, „Portretul unui bărbat călare”.

↑ **„PACE ÎN LUME, PRIN COMERT MONDIAL”** sînt cuvintele înscrise ca deviză pe una din mărcile postale emise în Statele Unite, cu prilejul istoricului vizite a tovarășului N.S. Hrușciov în S.U.A.

↑ **„SE REPARĂ CEASORNICIA”.** La dispoziția locuitorilor orașului Kiev și a turiștilor străini stau nenumărate asemenea chioșcuri, în care se fac pe loc reparații de ceasuri. Aceste chioșcuri sînt instalate atît în centrul capitalei R.S.S. Ucrainene, cît și în gări și alte părți ale orașului.

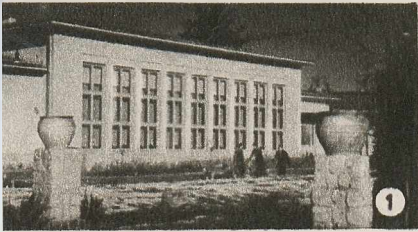

↑ **PĂPUȘI JAPONEZE,** dezvăluind priceperea și măiestria artiștilor populari care le-au confecționat. Asemenea păpuși sînt foarte apreciate, ca daruri în diferite ocazii.

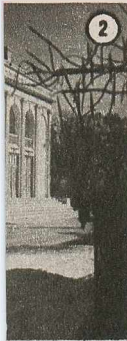
↑ **„LOCUINȚE” PENTRU... GRAURI.** Grigori Filipovici Urmanov, din Krasnii Iar, regiunea Astrahan, se ocupă în orele libere cu confecționarea unor culburi comode — adevărate „locuințe” — pentru grauri și alte păsări. După cum se vede din fotografie, trei „apartamente” sînt gata, iar celui de-al patrulea i s-a face finisarea...

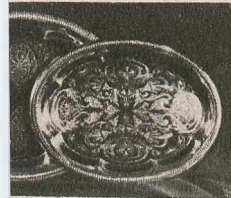

DOUA CENTRE DE LUMINA cu care se mândresc locuitorii oraşului Tirgovişte: Casa de cultură (foto 2) și Biblioteca centrală (foto 1), adăpostite în două clădiri monumentale.

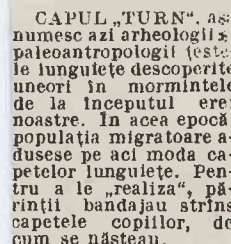
Fotografie de E. IONESCU

„MARTOR AL COPILĂRIEI POETULUI...” Cuvintele acestea se pot citi pe bătrînul salcîm ce străjuiește casa din comuna Ipoesti, raionul Botoșani, satul natal al lui Mihail Eminescu. Casa în care și-a petrecut copilăria marele nostru poet adăpostește azi Muzeul Mihail Eminescu.

← PAR DIN ARGINT, nu-i așa? Și totuși tăvile fabricate în serie prin presare sînt din tablă de oțel nichelată, un nou produs al fabricii „Metaloglobus” din Capitală.

CAPUL „TURN”. Astăzi numesc azi arheologii și paleoantropologii testele lunguete descoperite uneori în mormintele de la începutul erei noastre. În acea epocă, populația migratoare aduse pe aci moda capetelor lunguete. Pentru a le „realiza”, părinții bandajau strîns capetele copiilor, de cum se năseau.

La noi asemenea capete au fost descoperite de arheologii în săpăturile de la Focșani, Vărăști, Călărași, Istria, Poenești. O parte din aceste relicve sînt expuse în vitrina de paleoantropologie a Centrului de antropologie al Academiei R.P.R.

F. U.

GRĂDINARUL

Patru turnuri asemeni unor amfore uriașe, două coșuri prelungi, fumegînde, mari clădiri „la roșu” și cabluri prinse în izolatoari cafenii. Și la poalele acestor masive de zidărie, a acestor coloși grei, reci, își tînață tulpina cîțiva pomi fructiferi, cîțiva pomi roșii, pomi de metal. Ca și cum peisajul acesta industrial ar naște plantele de fier, ca și cum solul acesta zguduit de compresoare s-ar fi crăpat, lăstînd să apară arbori metalici.

— Dar pentru ce sînt pomii aceștia aici? — Sînt „pomii” moșului. Primăvara se acoperă cu trandafiri. Toată curtea e plină de flori, de ronduri verzi și se simte pînă departe mirosul trandafirilor.

La poalele masivelor de zidărie, între turnurile de răcire și dreptul tablourilor de comandă. Numai oțel și fontă, sticlă și mozaic — nici un strop de viață, nici o fîrîmă, în această sală a turbinelor, impersonală și cenușie.

— Si, deodată, în dreptul ferestrei, își leagă tulpina o floare. Ea palpita sub răsuflexarea caldă a molașelor; o floare mică de cinci petale, cu petalele gălbui, pușintele.

Dar toată turma de carcace pare că învie. Se aude și o tuse ușoară, un mormăit. — Si abia atunci apar, jos, la marginea ferestrei înalte, sute de ghivece de flori abia scrise cu penișă subțire miuțată în cerneală verde și roz. Și, între ele, un bătrîn cu mustață, care le mîngîie și le descîntă. Moșul, în vestă, cu cravata desfacută, cu ochelari cu ramă me-

toate holurile, în dreptul tablourilor pe care scrie: „Nu atingeți! Pericol de moarte!” Sînt flori în curte, pe terase, lângă cablurile pe unde se scurg, domolite, trăsnetele înaltei tensiuni.

Un cazan de cinci sute de atmosfere și un ghiocel.

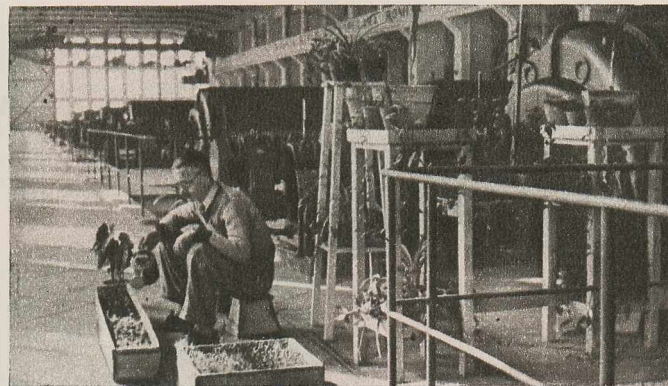
O turbidă de zece mii de cai putere și o pansea.

Un trăsnet de o sută de mii de volți și un crin.

La cea mai înaltă tensiune turnurile Doiceștiului sînt simbolul forței vechind asupra gîngăriei.

— Dar cine e grădinarul acesta?

— E moș Cristea. Nicolae Cristea. Vine la cinci dimineața în uzină și pleacă seara. Ne-a pus pe toți la treabă în grădina lui; unul i-a săpat, altul i-a făcut pomii de

coșurile fumegînde, pe atele de beton, moșul a făcut să crească arbuști cu trandafiri, și petalele albe și roze tremurau ușor, zguduite de șocul compresoarelor!

— Si iată sala turbinelor: molotare zumbănd în carcace cenușii, culcate unele lângă altele. Oțel și fontă, sticlă și mozaic — omul nu se vede, pîit în spatele carcacelor, în

talică, minuieste un cușităș bizar, cu o miniatură de pumal din Renaștere. Și pare iluzorie grădina aceasta crescută pe solul mozaicat al sălii turbinelor.

— Dar cine a adus toate plantele aici? — Sînt florile moșului. El le-a sădit, el le-a cărat, el le udd și el le alintă.

— Si sînt flori în toate coridoarele, în

metal, altul a cărat ghivecele. E bobnav moș Nicolae Cristea. Bobnav de dragoste de flori.

— Si atunci?

— Cei mai întrebaiți? Ați văzut doar: coridoarele au devenit sere și alei de grădini. Dacă merge așa, pînă și curentul care o să-l producem o să miroasă, primăvara, a violetele...

C. B.

LEII DIN PARCUL PRIVIGHETORILOR...

Microfotoreportaj de F. URSEANU

În primăvara asta, caprele de Camerun au fost proflice: au născut mai mulți lei ca de obicei. Leoaița Florida a născut al treilea pui — pe Geafar. Iar Rex, o simpatică progenitură, a răsărit dintr-un dîngo australian și un ciine ciobănesc, confirmînd astfel că și calitatea ciinilor se poate ameliora prin hibridizare. Dar toate acestea nu s-au petrecut nici în Camerun, nici în Senegal — de unde Florida își trage originea — și nici în Australia. Ci la noi, exact la 15 minute de Capitală: acolo unde acum se află nucleul viitoare grădini zoologice a Bucureștiului.

Pînă la sfîrșitul primăverii, cu sprijinul Statului popular al Capitalei, grădina zoologică — deocamdată colț zoologic — își va deschide porțile în pădurea Băneasa.

Înflințat anul trecut, „colțul” crește din lună în lună, îmbogățindu-și „colecțiile” cu exemplare autohtone și exotice — unele „piese” provenind din achiziții sau daruri, altele prin schimb. Urmărind aceste schimburi, am putut afla că o lamă tibetană valorează exact cît un pelican din Delta Dunării.

Acum, vechia și pitorească pădure Băneasa devine loc de atracție nu numai pentru cei ce vin aici să asculte trîlul privighetorilor, ci și pentru cei care vor să facă cunoștință cu o serie de vietuțoare ale pămîntului.

1 Față în față cu senegalezul Iasmi, tatăl lui Geafar...

2 Se spune că acest urs, născut în Carpați, ar fi cel mai mare exemplar de acest soi cunoscut pînă acum...

3 Tînașa îngrijitoare Petra Comșa vă prezintă pe unul din prețioșii ei pensionari: o vulpe polară. Pînă de curînd, tov. Comșa a dădăcit doi pui de leu, care din cușca părinților au trecut direct în menajeria Cîrcului de Stat. Sînt primii lei născuți în țara noastră...

4 Iată un loc unde câmpioara nu se teme de vîntor...

5 Numai teobiectivul aparatului de fotografiat a reușit să... apropie acești pui de cerbi...

REDACTIA,
București, Piața Ștefiei. Casa Poștală 3507 of. 35.
Tel. 12.63.10, int. 1744.

Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU
Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Ștefiei
„I. V. Ștefiei”.

FILMELE SĂPTĂMÎNII – FILMELE SĂPTĂMÎNII – FILMELE SĂPTĂMÎNII

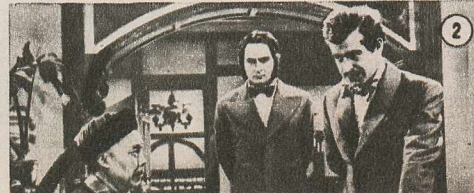
„BĂIEȚII NOSTRI” — noua comedie cu care s-a înscris acum pe ecrane studioul de filme artistice „București” — aduce imagini din viața unei echipe de fotbal, reprezentativa și a părătoarea culorilor unui mare combinat siderurgic. În centrul... terenului, un centru-atacant; simpatic, talentat și istet, dar destă măsură de infumurat, dilintat și, între noi fie spus, le-a binelea codăș în producție. Este Dinu Alinăjan. În inter-

pretarea lui Iurie Darie. Lîngă el, în chip de mentor sportiv, apare Gr. Vasiliu-Bîrluc, iar ca director al combinatului siderurgic, Marcel Anghelescu. Și, mai departe, o listă bogată de alți actori familiari publicului, specialiști nu atît în probleme sportive cît — spre fericierea spectatorilor — în cele ale comediei (foto 1).

— „RĂZBOIUL OPIUMULUI” — o producție în culori a studiourilor din R.P. Chineză — are

meritul de a ne face cunoscută o pagină din trecutul marii țări asiatice și o seamă de evenimente petrecute în anii 1839-1840. „Războiul opiumului” evocă nu numai lupta patrioților chinezi împotriva cumpănitului stupefiant — mijloc criminal al negustorilor englezi de a submina sănătatea poporului — dar și toată țesătura complicatelor împrejurări ce au dus la invadarea Chinei de către imperia-

listii britanici, la transformarea ei într-o imensă colonie (foto 2). „MANTAUA”, nuvela binecunoscută a lui Gogol, a dat naștere unui film excepțional, realizat la studioul „Lenfilm” de Aleksel Batalov (pînă ieri cunoscut ca un talentat actor, azi și un înzestrat regizor). Mantaua, dealul existenței mizere duse de prăfuitul funcționăraș petersburghez Akaki Akakievici, i-a inspirat lui Batalov o ecranizare lucrată cu artă și precizia cerute de dantelăria filigranului. Spiritul gogolian, păstrat cu fidelitate, servește la descrierea unei întregi societăți respingătoare, ce transformă oamenii în sărmane și triste epave. Înrudit prin calitățile sale cinematografice cu filmul „Idiotul”, „Mantaua” constituie o adevărată gală a ecranelor noastre (foto 3).

SPORT

VECINĂ CU ARTA

de Al. MIRODAN

Gimnastica este unul din cele mai convingătoare argumente în discuția despre trăsăturile „artistice” ale sportului de calitate. Putința gimnasticii de a îndeplini această sarcină se datorează faptului că, în mult mai mare măsură decât alte discipline, ea se află undeva în apropierea artei. Cine a asistat la întâlnirea dintre echipele feminine ale Uniunii Sovietice — campioana mondială și olimpică — și Republicii Populare Române, a avut prilejul să constate că gimnastica este vecină cu arta.

Mai întâi, gimnastica rimează cu baletul. Când Larisa Latinina sau Elena Leuștean — sau orice altă gimnastă talentată, din indiferent ce țară a globului — execută exerciții liber alese, ele nu amintesc cu nimic de automobilistul mistuit de flăcări pentru bunul dever al firmei de cauciucuri, ci mai degrabă de pirueta și „pointele” de pe scena teatrului de balet.

Cine ar putea susține că tehnica dansatoarei de la estradă se compară măcar cu mișcările Polinei Astahova? Dar cea dintâi este artistă, în vreme ce gimnasta eminentă n-ar primi din partea prejudecății „intellectuale” nici măcar aplauzele oferite imitatorului de rațe la spectacolul de revistă. Dacă mac-macul intră în estetică, să punem o vorbă bună și pentru Sonia Iovan.

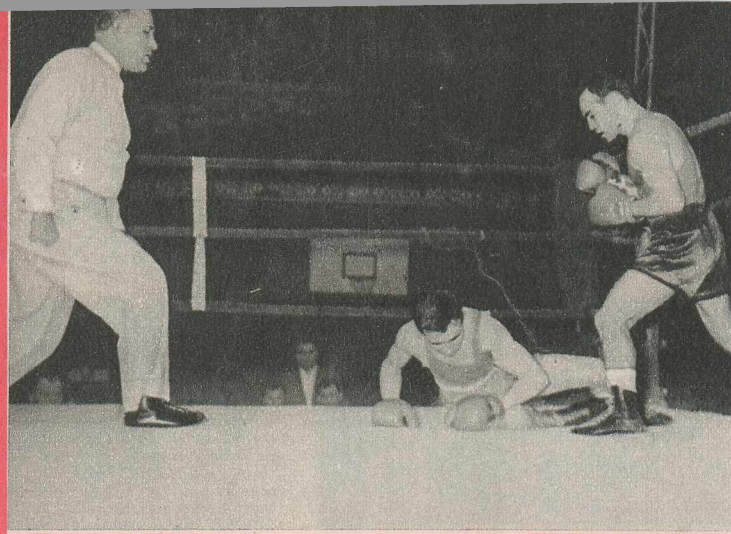
Pe urmă, gimnastica rimează cu muzica. Precum balerina, marile campioane lucrează pe Ceaikovski și

Liszt, armonizându-și mișcările trupului cu melodia. Am citit nu de mult un interviu al Elenei Leuștean în care, vorbind despre antrenamentul său, sportiva noastră nu vorbește despre „jocul bărbătesc”, ci despre Rahmaninov. Unde ne aflăm? În sala Floreasca sau la Ateneu?

Gimnastica se învecinează cu arta nu numai prin structură, dar și prin efectul produs asupra spectatorilor. Dacă sporturile animalice ori modul animalic de a practica sportul provoacă istericale — gimnastica stârnește emoție de natură artistică. Dacă meciul de „catch as catch can” în noroi de la Frankfurt pe Main vorbește urangutanului din fotoliu — mișcarea gimnastă la hîrnă oferă spectatorului senzația grației. Dacă un meci de box la Madison Square Garden smulge de atîtea ori din gîtlej sau pîtec exclamația: „rupe-i oasele!” — exercițiul la paralele naște pe buze expresia: „frumos!” Zilele trecute în sala Floreasca exercițiul liber ales la sol executat de Polina Astahova a fost, ca la teatru... bisat. (din limba cărei activități omenești face parte cuvîntul bis?).

Înainte de a arunca zîmbetul subțire și piatra în sport, înainte de a te năpusti ca rugina peste „nebunia” de pe stadioane, înainte de a lovi cu notiunea de „intelectual” în capul atletismului, dă o fugă pînă la sala Floreasca într-o după-amiază de gimnastică.

Pentru orice eventualitate.

BOX

Prima victorie a echipei C. C. A., în întâlnirea cu puternica echipă Vorwärts-Berlin, a fost obținută de Mircea Dobrescu, prin abandonul adversarului său, Hoffman.

FOTBAL

Situație dificilă la poarta apărată de Găssă. Faza din meciul de fotbal Steagul-Rosu — C. C. A.

Fotografii de Dan BIRLĂDEANU

GINNASTICĂ

← Exercițiul la sol executat de Polina Astahova a fost, ca la teatru... bisat.

Gimnastica stârnește emoții de natură artistică. La paralele inegale, Elena Leuștean.

